

Tuyển Tập Thơ Mặc Giang - Quyển 6
(Từ bài 501 đến 600)

<i>Xin cảm ơn người !</i>	501
<i>Những con người chịu khó</i>	502
<i>Đừng có mãi hoàng hôn và đêm tối !</i>	503
<i>Thơ tôi để đó tôi chơi</i>	504
<i>Bước qua ngưỡng cửa dị đồng !</i>	505
<i>Chỉ còn vang tiếng vọng !</i>	506
<i>Tôi vẫn cứ ra đi !</i>	507
<i>Là của Việt Nam</i>	508
<i>Lại động đất Kashmir</i>	509
<i>Tôi là một người đầu bếp</i>	510
<i>Tôi là một người thợ mộc</i>	511
<i>Tôi là một người thợ nề</i>	512
<i>Tôi là người phu cầu đường</i>	513
<i>Tôi là một người đạo tỳ</i>	514
<i>Tôi là một người xây mộ</i>	515
<i>Tôi là một người tiểu phu</i>	516
<i>Tôi là người công an-cảnh sát</i>	517
<i>Tôi là một người tiếp thị</i>	518
<i>Tôi là một người y tá</i>	519
<i>Tôi là một người ở đợ</i>	520
<i>An bình ơi, người trốn mắt ở đâu !</i>	521
<i>Những phương trời cao rộng</i>	522
<i>Giải mở khối dầu, đè chi gai góc !</i>	523
<i>Nở mặt, nở mũi ơi !</i>	524
<i>Tiếng chuông vang vọng ngân dài</i>	525
<i>Xưa nay, cái thế cuộc đời</i>	526
<i>Ta sẽ lên ngôi !</i>	527
<i>Xuân ơi, em đâu đó !</i>	528

<i>Nụ cười điểm hoa</i>	529
<i>Mê-Giác đây rồi !</i>	530
<i>Chân tâm hiển lộ</i>	531
<i>Nếu tôi chỉ sống riêng tôi</i>	532
<i>Hai nẻo cùng đường</i>	533
<i>Cát đá sẫm màu</i>	534
<i>Tuổi ngọc thiên thân</i>	535
<i>Thời oanh liệt nay còn đâu !</i>	536
<i>Hành trình du thủ !</i>	537
<i>Phai mờ gió bụi</i>	538
<i>Nhân sinh tự thán !</i>	539
<i>Ở đời, xử sự dễ coi !</i>	540
<i>Trăm năm chưa vẹn lời thề !</i>	541
<i>Phải biết sống !</i>	542
<i>Quê hương, Dân tộc tồn sinh bất diệt</i>	543
<i>Chưa về cuối đỉnh</i>	544
<i>Trên chuyến tàu đêm</i>	545
<i>Phù ảnh hư hao</i>	546
<i>Bốn chiều gió động</i>	547
<i>Xây mộng kê thành</i>	548
<i>Nhiều khung chưa đóng</i>	549
<i>Khử-Lai đáp khế, thế à !</i>	550
<i>Trường ca người viễn xứ</i>	551
<i>Sinh tồn là giành nhau sống chết !</i>	552
<i>Đất chùi ! Đất sứt !</i>	553
<i>Đủ rồi, thôi máu lệ !</i>	554
<i>Cứ sống đi em !</i>	555
<i>Thương-Ghét trong đời</i>	556
<i>Đôi bờ nhớ thương</i>	557
<i>Tiếng hát Việt Nam muôn đời</i>	558
<i>Chưa nghẽn lối về !</i>	559
<i>Chuyện dài thi nhân</i>	560
<i>Cất bước rong chơi</i>	561
<i>Hòa reo vạn hữu</i>	562
<i>Chia xẻ với đời</i>	563
<i>Màn đêm xin khép lại !</i>	564
<i>Cúng dường Phật Đản</i>	565
<i>Một cành hoa dâng Mẹ</i>	566
<i>Một cành hoa trắng thiên thu</i>	567
<i>Công đức sinh thành</i>	568
<i>Phù sinh khoa sỏi đá</i>	569
<i>Mừng Phật Đản Sanh</i>	570
<i>Mừng ngày Phật Đản</i>	571
<i>Kính lạy Đức Phật Thích Ca</i>	572
<i>Kính lạy Đức Phật Di Đà</i>	573
<i>Nam Mô Đức Phật Di Đà</i>	574

<i>Kính lạy Đức Phật Dược Sư</i>	575
<i>Nam Mô Di Lặc Tôn Phật</i>	576
<i>Nam Mô Phật Mẫu Chuẩn Đề</i>	577
<i>Xưng tán Đức Quán Thế Âm</i>	578
<i>Xưng tán Ngài Đại Thế Chí</i>	579
<i>Xưng tán Bồ Tát Văn Thù</i>	580
<i>Xưng tán Bồ Tát Phổ Hiền</i>	581
<i>Nói gương Đức Mục Kiền Liên</i>	582
<i>Xưng tán Bồ Tát Địa Tạng</i>	583
<i>Xưng tán Bồ Tát Hộ Pháp</i>	584
<i>Xưng tán Bồ Tát Giám Trai</i>	585
<i>Phật Giáo Việt Nam Ca</i>	586
<i>Phật Giáo Sử Ca</i>	587
<i>Xưng tán Tôn giả Ma Ha Ca Diếp</i>	588
<i>Xưng tán Tôn giả Xá Lợi Phất</i>	589
<i>Xưng tán Tôn giả Mục Kiền Liên</i>	590
<i>Xưng tán Tôn giả Ca Chiên Diên</i>	591
<i>Xưng tán Tôn giả A Nan Đà</i>	592
<i>Xưng tán Tôn giả A Na Luật</i>	593
<i>Xưng tán Tôn giả La Hầu La</i>	594
<i>Xưng tán Tôn giả Tu Bồ Đề</i>	595
<i>Xưng tán Tôn giả Phú Lâu Na</i>	596
<i>Xưng tán Tôn giả Ưu Ba Ly</i>	597
<i>Biết sống bình an</i>	598
<i>Đóa hồng mỉm nụ trầm kha</i>	599
<i>Đâu phải là gỗ đá</i>	600

Xin cảm ơn người !

Tháng 10 - 2005

*Tôi xin cảm ơn anh,
 Tôi xin cảm ơn chị,
 Tôi xin cảm ơn em,
 Tôi xin cảm ơn người,
 Đã ngân cao tiếng vọng, vượt thoát mọi giai tầng
 Để đưa thơ tôi bay đi, đến mọi khung trời cao rộng
 Đã chìm lắng ngôn từ, xuống tận đáy thâm sâu
 Để đưa thơ tôi rơi rụng, đến mọi ngõ ngách đau thương*

*Tao đàn réo rắt du dương
 Cung đàn hòa điệu vẫn vương cung đàn
 Hòa reo thanh sắc âm vang
 Ý thơ thánh thoát bằng ngàn bay đi*

*Đàn tranh, sáo trúc điệu kỳ
Đàn bầu nhuần sắc vân vi tuyệt vời*

*Xa tít biển khơi
Trùng dương ngưng sóng
Mờ mịt núi rừng
Bóng gió ngừng lay
Nhờ anh, thơ của tôi rung động trời mây
Nhờ chị, thơ của tôi hoa lá rung cây
Nhờ em, thơ của tôi đông đầy tình tự*

*Tiếng của anh, bóng chiều vương lệ sử
Lời của chị, đêm về gọi niềm riêng
Giọng của em, canh khuya chưa ngủ quên
Cùng hòa điệu cho bình minh thức dậy*

*Thơ của tôi
Chỉ là những chữ đơn sơ, vo tròn trang giấy
Nhưng nhờ anh, biến thành nước lênh láng tràn bờ
Nhưng nhờ chị, biến thành sông âm ả nên thơ
Và nhờ em, biến thành dòng lung linh rung động*

*Xin cảm ơn anh, cho thơ tôi triều dâng vỗ sóng
Xin cảm ơn chị, cho thơ tôi man mác trùng dương
Xin cảm ơn em, cho thơ tôi rào rạt tình thương
Xin hiến tặng cho đời, và gieo vào lòng nhân thế.*

Những con người chịu khó

Tháng 10 - 2005

*Tôi đã thấy, những con người chịu khó
Một tấm lòng trang trải biết bao nơi
Một tấm thân dài năm tháng dập vùi
Sỏi đá cũng mòn, huống chi là sức lực*

*Đã hy sinh, thì không có lẫn mức
Đã chịu đựng, thì không có lượng dung
Cứ miệt mài, và nỗ lực tới cùng
Muốn buông bớt nhưng lòng không cam được*

*Đôi lúc mềm đau, nghĩ mình bạc phước
Cho thì nhiều, nhưng nhận chẳng bao nhiêu
Nên có khi nằm trên gác cô liêu
Bỗng cơ cảm những nỗi niềm quạnh quẽ*

Nhưng thì thâm nói khẽ
Cho thì cho, chứ nhận, chẳng cần gì
Sống ở đời, đừng câu nệ cái chi
Nếu không làm, thì ngày mai cũng chết

Xoay chiều nghiêng lệch
Mở cửa tâm hồn
Đức hy sinh, không có chỗ thiệt hơn
Đức chịu đựng, không có nơi chứa chấp

Đã “thi ân”, không nên cầu đền đáp
Đã “thí đức”, không nên vọng nhớ ơn
Miễn làm gì có ý nghĩa là hơn
Vẫn tốt hơn là không làm gì được

Hễ còn sống, còn làm, không nói trước
Nếu chết đi, từ tạ, thế là xong
Nên an vui cho trọn vẹn tâm lòng
Kéo uổng phí một lần vào sinh tử.

Đừng có mãi hoàng hôn và đêm tối ! (Bình minh thấp sáng nụ cười)

Tháng 10 - 2005

Tôi xin thấp ngọn đèn khuya
Nhìn trông những nơi leo lét
Tôi xin vào trong ngõ kẹt
Nhìn trông mảnh tối cuộc đời
Tôi xin vào nẻo đơn côi
Nhìn trông những người cô độc
Tôi xin vào nơi hẻm hóc
Nhìn trông cuộc sống âm u
Tôi xin vào chốn mịt mù
Nhìn trông mảnh đời đau khổ

Này anh, cho đến nay, sao anh vẫn như thế
Này chị, cho đến nay, sao chị vẫn buồn đau
Này em, cho đến nay, sao em vẫn ưu sầu
Đường thân phận còn dài, chưa qua khỏi

Nơi leo lét, để gì hết le lối
Nơi ngõ kẹt, để gì hết tối tăm
Nơi hẻm hiu, để gì hết vắng tanh
Nơi khốn khổ, để gì không mù mịt

Có quan tâm, nhưng thật ra quá ít
Từ quan tâm, mà thực hiện, còn cách xa
Năm từng năm luôn vây bủa chiều tà
Không bình minh, thì làm sao tỏa rạng

Ai hiểu được hoàng hôn soi chạng vạng
Ai hiểu được đom đóm rọi bóng đêm
Biết cảm thông, và chưa bị lãng quên
Đã an ủi phần nào cơn âm lạnh

Xin chào nghe, xin ve sầu cất cánh
Xin chào nghe, nào em, nào chị, nào anh
Xin một mai sớm gió nắng trong lành
Đừng có mãi hoàng hôn và đêm tối !

Thơ tôi để đó tôi chơi

Tháng 10 - 2005

Tôi làm thơ để đó tôi chơi
Tôi làm thơ để đó khơi khơi
Cho dù mai có giã biệt cuộc đời
Tôi vẫn nghe những lời thơ vang tiếng

Nương theo làn hương khói quyện
Quay về nhìn chốn nhân gian
Thơ tôi còn rớt bên đàng
Tôi xin góp nhặt gửi ngàn thiên thư

Một cuộc đời, có mặt, vẫn còn dư
Nên khi mất, không bao giờ thấy thiếu
Trái vẫn đơm trên đầu cành nặng trĩu
Hoa vẫn cười khi hé nụ lên bông

Thơ tôi trôi nổi trên sông
Tôi xin vớt lại chờ hong nắng chiều
Đêm về gõ cửa cô liêu
Vàng thơ mở lối yêu kiều hoan ca
Trăng khuya, vàng vọt trăng gà
Gió khuya kéo gió la đà nghe sương
Thơ tôi trầm lắng vương vương
Tôi tìm dấu tích thương thương trở về
Đôi bờ vỗ sóng bên đê
Buông thuyền gác mái, gối kê đêm sông
Thơ tôi reo nước bênh bông

Lênh đênh mặt nước theo dòng xa khơi
Thơ tôi để đó tôi chơi !

Bước qua ngưỡng cửa dị đồng !

Tháng 10 - 2005

Nếu không lửa làm sao có khói !
Nếu không tiếng làm sao có lời !
Nếu không tắm làm sao có hơi !
Nếu không dấu làm sao có vết !

Điều quan trọng là đừng nên thêu dệt
Sống ở đời, đừng bới vết tìm lông
Cái con quay như chong chóng, xoáy vòng
Chỉ có yên, khi bình tâm, tĩnh lặng

Nghe những tiếng thương yêu trong đêm vắng
Thắp đèn khuya soi rọi nẻo tâm tư
Để con tim, nếu có chỗ còn dư
Chỉ xin chứa đức dung từ chan chứa

Đời đã khổ, đừng gieo thêm khổ nữa
Đời đã đau, đừng chồng chất thêm đau
Vì tình người, hãy dành chỗ cho nhau
Đành chấp nhận những gì không chấp nhận

Đừng trách cứ bùn lầy sao cặn bẩn
Đừng vọng cầu sao nước đục chẳng trong
Là con người, đeo nghiệp dĩ xoáy tròn
Nếu thánh thiện, đâu còn trần gian nữa

Bằng thân thiện, để cùng nhau nương tựa
Bằng nhịp cầu, để nối kết cảm thông
Hãy bước qua những ngưỡng cửa dị đồng
Cùng ca hát trên hành trình nhân ái.

Chỉ còn vang tiếng vọng !

Tháng 10 - 2005

Vì là mõ, nên tiếng kêu cóc cóc
Vì là chuông, nên tiếng vọng boong boong
Chậm chậm, vang vang, thức tỉnh, gọi hồn
Gỡ liên tục những mê lầm, ảo tưởng

Từ Hoa Tạng, bỗng vương làn gió chướng

Rơi tả tôi trên khắp nẻo trầm luân
Thoảng có nghe, chỉ đứng lại, giật mình
Nhưng không đủ vượt thoát qua ba cõi

Căn nhà xưa, ngày càng xa vời vợi
Nẻo quay về, ngày càng tít mù khơi
Chìm nổi tử sinh, vật lộn từng đời
Nên cuốn hút và mịt mờ đi mãi

Tiếng cóc cóc, chỉ phút giây ngưng lại
Tiếng boong boong, chỉ thỉnh thoảng ngừng quay
Rồi trôi lẩn theo nghiệp dĩ sâu dày
Và chồng chất thêm nghiệp duyên tác tạo

Hoa chân lý trở thành hoa diêm ảo
Tánh chân như trở thành mộng diêm phù
Chốn quê nhà rũ mục gởi thiên thu
Ta thành kẻ lang thang không định hướng

Mặt mũi ta, phủ hồng trần, biến tướng
Vóc dáng ta, phủ gió bụi, biến hình
Nên lạc loài trong biển cả vô minh
Và chuông mõ chỉ còn vang tiếng vọng !

Tôi vẫn cứ ra đi !

Tháng 10 - 2005

Có người đã ngồi yên, 2500 năm, không nói
Có người đã đứng lặng, 2000 năm, dang tay
Một hiện sinh, như gió nhẹ bay bay
Tôi cuốn hút, trầm mình trong giông bão
Vô thi là gì
Có thể là, thưở hồng hoang diêm ảo
Vô chung là gì
Có thể là, thời cùng tận diêm huyền
Tôi đi, chưa hết nẻo hoàng tuyền
Nên không bỏ giữa dòng đang phiêu bạt

Một kiếp này thôi, tuy có nhiều chua chác
Nhưng cũng kiếp này, lại có lắm tin yêu
Nên tôi ca, khi nhịp khúc cầu kiều
Và tôi hát, khi cầu tre lắt lẻo

Đường còn dài, tôi đi chưa cuối nẻo
Lối còn xa, tôi đến chưa tới cùng

Dù gian nan và huyền hoặc mộng lung
Nhưng đứng lại, cũng mơ hồ đầu đó

Nên tôi đi, để được nhìn cho rõ
Và tôi đến, để được thấy tận nơi
Vẫn còn hơn dệt những nét vẽ vờ
Rồi hình dung lơ mờ trong trí tưởng

Nếu vô thi, có tôi bằng hình tướng
Thì đến nay, tôi vẫn có đây này
Dù vô chung, chưa có chút mây may
Nhưng hiện hữu, thì tôi đâu có chết

Trong hư vô còn nổi lên một vệt
Biết đâu chừng dấu nét tự ngàn xưa
Và lung linh cho đến tận ngàn sau
Dù biến dạng nhưng vẫn là tôi đó

Đêm đen bỗng bùng tỏa
Bối vết xẹt lưng trời
À, một ánh sao rơi
Đã từ muôn thuở trước
Cho dù thanh hay trọc
Tôi vẫn cứ ra đi !

Là của Việt Nam

Thơ nhạc * Tháng 10 - 2005

Ta đi tới Nam Quan
Ta đi tới Cà Mau
Đi trên mọi con tàu
Thăm những nẻo đường đất nước quê hương
Ta đi vào Sài Gòn
Ta đi ra Hà Nội
Đi và đi cho tới
Thăm mọi mên yêu của phố của phường
Việt Nam ơi, quê hương ta đó
Việt Nam ơi, non nước Ba Miền
Thuở chào đời, trong ta đã có
Da thịt này giòng giống Rồng Tiên
Thăm Đền Hùng, ngàn năm văn hiến
Thăm Thăng Long, vật đổi sao dời
Thăm Cố Đô, kinh kỳ khói quyện
Thăm Sài Gòn, nét ngọc minh châu
Ta sẽ ghé Trường Sơn, nghe rừng reo gió núi

Ta sẽ ghé Biên Đông, nghe sóng vỗ triều dâng
Ta sẽ ghé miền quê, nghe hương thơm đồng nội
Ta sẽ ghé châu thành, nghe đô hội theo chân
Kia Hồng Hà, vùng phôi sinh mở nước
Nọ Thái Bình, nhớ bao thuở hùng anh
Kia Cửu Long, hàm rồng giao chín khúc
Nọ Đồng Nai, bông mây nước xanh xanh
Ta đi vào cuối Nam
Ta đi ra đỉnh Bắc
Nhìn quê hương gấm vóc
Lòng nhắn gửi lòng tình tự yêu thương
Ta đi ra Hà Nội
Ta đi vào Sài Gòn
Nghe tiếng quốc gọi hồn
Đất nước này,
Non sông này,
Là của Việt Nam.

Động đất tan hoang

*Mặc Giang * Viết cho trận động đất xảy ra tại Kashmir,
hơn 70 ngàn người bị chết, hơn 100 ngàn người bị thương.*

Lại động đất,
Lại sập, chùi,
Hơn bốn mươi ngàn người, tích tắc bị chôn vùi
Cả một vùng đất đôi co, biến mất
Vào cõi chết lạnh lùng, không kịp nấc
Một cái âm, đã chìm lấp, biệt tăm
Có còn chăng, một bầu trời xám xịt, đen ngòm
Những phóng ảnh, phóng hình, đưa tin, nín thở
Nhà cửa tan hoang, phố phường vụn vỡ
Cát đá chất chồng, xương thịt nát tan
Lệ, bợc chảy hàng hàng
Hai bờ mi tràn trụa
Nhìn trông, ngơ ngác, bàng hoàng
Không còn lời nào nói nữa
Nông nổi này, không còn gọi là thiên tai
Mà trời đất không còn chân, nên té nghiêng té ngựa dài dài
Để cho vạn vật và con người, cam tâm gánh chịu
Hết Châu Âu, Châu Mỹ, những hoang tàn chưa vá vúi
Lại Châu Phi, Châu Á, tràn đầy đổ nát thể lương
Chỉ vài tháng thôi, mà bao nhiêu bãi tang thương
Người người nghệt thở, nhìn bờ dâu chưa khép kín
Bảo tố, lụt lội, quét những vùng trời màu tím
Động đất, tai ương, phủ những vùng đất màu đen

Những kinh hoàng, chưa kịp trôi vào cõi lãng quên
Những thống thiết, lại lù lù xuất hiện
Về thiên tai, viết đã nhiều,
cứ nghĩ rằng, tôi sẽ không thêm tiếng
Nhưng những thổn thức của con tim, nên thảng thốt thành lời
Nếu do trời, tôi sẽ chỉ mặt ông trời
Nếu do đất, tôi sẽ dày cho xéo đất
Trời đất chi, mà gieo rắc những đau thương chất ngất
Thiên địa chi, mà ập phủ những oan nghiệt vô vàn
Còn chi một cõi trần gian
Con người đón nhận phũ phàng đắng cay
Còn chi một cõi đọa đày
Con người tàn tạ, cỏ cây rã rời
Chỉ ba năm, ba nơi Châu Á
Đã ba lần, tam động quá tam
Số ngàn, đã quá ba trăm
Vùi chôn tức tưởi, sao cam hờ trời
Các châu kia nữa, nơi nơi
Chia nhau cay đắng, nghẽn lời nhân gian
Đừng gieo thêm nữa hoang tàn
Đừng gieo thêm nữa nát tan, khổ đời
Đan tâm thổn thức đầy vui !!!

Tôi là một người đầu bếp

Tháng 10-2005

Tôi là một người đầu bếp
Cái nghề nấu nướng, pha, chế, là tôi
Thoáng nhìn qua, đã biết việc gì rồi
Trong chốc lát, những món ăn đã có
Nếu còn muốn dọn lên bàn, lên cỗ
Cỡ bình dân, cỡ sang trọng, thử nói tôi nghe
Chọn lựa xong, đừng có ngại, e dè
Thương thức rồi, sẽ nhớ đời, thượng hạng
Tôi là một người đầu bếp
Cũng ngần đó, nhưng có khi, sẽ cho ăn xả láng
Cũng ngần đó, nhưng có khi, chỉ dè sẻn, cầm chừng
Tùy số người, tôi sẽ biết lượng, dung
Nên mang danh, có biệt tài tính toán
Tự xưa nay, từ Vua, chúa, quan, quân, sĩ, tướng
Đến bình dân, lê thứ, cũng tấm tắc ngợi khen
Qua bàn tay tôi, tuyệt quá, phát quên
Cả đường về, còn không nhớ, nào hay tới cửa
Tôi là một người đầu bếp

Những khách quen, thường hay nhớ bữa
Những khách lạ, ghé thử một lần
Khi đi, còn nhớ bước chân
Khi về, còn nhớ “mười phân vẹn mười”
Chưa ăn, miệng thắm môi cười
Ăn rồi, còn để nụ cười dính môi
Tôi là một người đầu bếp
Tháng ngày dầu, khói bốc hơi
Quanh năm lửa táp, rã rời, phát rêm
Cho nên có những giọt đêm
Vô tình đánh rớt bên thềm ai hay
Cái nghề nấu nướng đắng cay
Khen chê, ngon dở, đọa đày, trần lao
Đã mang, đành chịu, biết sao
Nếu buông, cuộc sống dễ nào, tới đâu
Nghề nào cũng nặng ưu sầu
Nghề nào cũng nhọc, bẻ dẫu vô bờ
Đời tôi, đầu bếp, ố ô
Xin chào người nhé, mệt khờ, quá tay
Chào nghe, ông Táo loay hoay
Quay quanh xó bếp, biết ngày nào ra
Cái nghề đầu bếp can qua !!!

Tôi là một người thợ mộc

Tháng 10-2005

Tôi là một người thợ mộc
Cái nghề đục đẽo, chính hiệu là tôi
Nhìn khúc cây có vân, có nét, dễ rời
Nhìn khúc gỗ, còn biết già non, mấy tuổi
Đóng bàn, đóng ghế, dễ như chơi, đừng hỏi
Đóng sập, đóng gụ, dễ như bỡn, đừng lo
Đóng tủ, đóng sườn, việc cứ chạy ro ro
Đã bao năm trong nghề, có chi là khó
Tôi là một người thợ mộc
Nhìn sơ qua, tôi biết đóng đình hay bắt ốc
Nhìn thoáng qua, tôi biết ráp, nối, hay bắt ngàm
Chỗ nào nứt, bẻ, trét bột, chà láng, là xong
Chỗ nào dư, lòi, thì đục, bào, khoét lỗ
Tay búa, tay kềm, một đời đập giũa
Tay cưa, tay chặt, một kiếp bụi bay
Công việc gấp rút, không kể đêm ngày
Công việc tàng tàng, nghêu ngao nhàn hạ
Tôi là một người thợ mộc

Sống trong nghề, nên tôi không thấy lạ
Càng hiểu câu, “tốt gỗ hơn tốt nước sơn”
Cái bề ngoài, thì rất dễ hao mòn
Cái bên trong, thì dài lâu bền chắc
Người không biết, thường nói sao quá đắt
Người biết rồi, của quý thì như vậy, chớ sao
Tôi nào đãi bôi giá cả thấp cao
Tùy khách hàng, cứ tha hồ chọn lựa
Tôi là một người thợ mộc
Mạc bụi, mùn cưa, tháng ngày lẫn lữa
Không những lao lực, mà còn lại lao tâm
Nên đỉnh đầu, mái tóc chưa hoa râu
Mà thân tôi đã nhũn tàn hoa lá
Cái nghề thợ mộc, cuối đời trả giá
Người hỏi người, có ai biết, ai hay
Sung sướng gì cái nghề hai bàn tay
Nhưng cuộc sống, vào nghề, đành phải chịu
Bàn tay nung nịu
Nắm lại bàn tay
Cái nghề đục, giũa, đêm ngày
Đến khi đuối sức, buông tay, già từ
Cái nghề thợ mộc, ừ !!! ừ !!!

Tôi là một người thợ nề

Tháng 10-2005

Tôi là một người thợ nề
Làm nền, làm móng, làm mê, làm đà
Xi măng, tô, phết, quét, chà
Ra tay làm đẹp cửa nhà nhân gian
Cái nghề, đánh đổi gian nan
Cái nghề, nặng nợ bẽ bàng trần lao
Xây tường, xây vách thấp cao
Đổ đường, đổ lối, dựng rào, dựng phen
Thợ nề đổ sức làm nên
Đổ công làm khó, bỏ quên nhọc nhằn
Kê hồ, bay, kéo, liết, lãn
Tinh chuyên, thiện nghệ, nặng oằn, ai hay
Cần cù phải trả đôi tay
Khó nghèo phải trả đọa đày tâm thân
Sức đâu còn nữa phong trần
Lực đâu còn nữa lựa lần tháng năm
Đồng tiền khảm khá cũng cam

Đến khi thân kiệt, không làm thiếu ăn
Trẻ thì cát đá cũng băng
Già thì đập đuổi muỗi mòng chẳng bay
Ngày xưa nhờ tiếng khéo tay
Lại nhờ lương thiện, người hay kêu hoài
Sức thừa, đánh đối đưa thoi
Thời gian đập giũa, còm còi thân tôi
Ngày nay bóng xế lên ngôi
Chân run, tay yếu, da mồi, tóc sương
Mắt mờ kéo sợi tơ vương
Tai lòa băng lãng, tỏ tường khó nghe
Còn đâu, một thuở thợ nề
Còn đâu, một thuở tứ bề bủa vây
Thợ nề ơi hỡi, ai hay !!!

Tôi là người phu cầu đường

Tháng 10-2005

Tôi là người phu cầu đường
Đường đi mấy nẻo, phong sương mấy chiều
Quanh co, khúc khuỷu, phẳng phiêu
Đắp be cát đá, lở xiêu đất bồi
Phong ba lũ lụt giập vùi
Đường hư, cầu sập, đổ nhùi ra kia
Bao đường mấy khúc phân chia
Bao cầu mấy nhịp cách lìa đôi bên
Lung đèo, nghẽn lối chên vênh
Giữa trung khép kín, xuống lên hết đường
Nơi thì đắp ụ, vét mương
Nơi thì khoét rãnh, lấp đường, nổi mô
Xe cày, xe ủi nhấp nhô
Xe kéo, xe đẩy, xe thồ rổng ga
Gầm gừ, xịt khói, lại qua
Nhùng nhằng, chông gọng, hết đà, ngát ngư
Sức tôi cũng đã đừ đừ
Người tôi cũng kiệt, muốn như như tương
Đời tôi, vá đắp đường trường
Thân tôi, trang trải gió sương dậm dài
Nếu đủ chất lượng, dẻo dai
Nếu thiếu chất lượng, một hai là rồi
Ra công đổ sức, mất toi
Người ta lại đổ cho tôi, cầu đường
Ăn gì chút “nhựa” nhiều nhưong

Bòn gì cát đá, nghề thường trần ai
Người phu lao nhọc miệt mài
Đôi chân muốn rã, đôi tay muốn rời
Đồng tiền ướt đẫm mồ hôi
Đồng lương chai cứng, mặn mòi chi đâu
Cửa nhà một mảnh đêm thâu
Cả đời gian khó, kê đầu điếm canh
Trời đong bao nỗi trông thành
Đất đong loang lổ loanh hoanh cầu đường
Khô thân, mệt xác, ai thương
Người phu ơi hỡi, cầu đường của tôi !!!

Tôi là một người đạo tỳ

Tháng 10-2005

Tôi là một người đạo tỳ
Trần gian nửa lối, âm ty nửa đường
Khi nhìn dương thế thương thương
Khi nhìn âm phủ lạnh sùu, trống trơn
Ngoài kia, náo động dập dồn
Trong này, vắng ngắt nghe hờn ghê gai
Ngoài kia, thở vắn than dài
Trong này, buông thả lối cài dậm băng
Ngoài kia, cõi sống lảng quăng
Trong này, cõi chết biệt tăm lối về
Ngoài kia, chao động tứ bề
Trong này, im bật không hề lung lay
Ngoài kia, một cõi mê say
Trong này, một cõi mảy may chẳng màng
Ngoài kia, một cõi vang vang
Trong này, một cõi mệnh mang vô bờ
Tôi từng vương nghiệp bao giờ
Đến nay cũng đã đại khờ đời tôi
Biết bao cái chết rã rời
Biết bao thi thể di dờn đôi tay
Sửa thân sửa thể mặt mày
Vô hòm, tấm liệm đã dày thời gian
Nữ nam, lão ấu hàng hàng
Không còn phân biệt giàu sang thấp hèn
Cũng đều tro cứng lạnh tanh
Cũng đều vắng ngắt như thềm hoang vu
Khi nào hơn thiệt, bạn thù
Khi nào ngậm miệng, âm ừ chẳng ra

Khi nào, một chút chẳng tha
Khi nào, tất cả như pha chẳng cần
Trần gian gởi lại dương trần
Nhân gian gởi lại thế trần nhân gian
Nằm im, không một than van
Ra đi, không một âm vang cõi về
Đạo tỳ, tôi sống trong nghề
Hai đường sống chết, cõi về là đâu
Xanh xanh mây nước một màu
Âm u cõi mộng đêm sâu mịt mờ
Hai đường hai nẻo như mơ !

Tôi là một người xây mộ

Tháng 10-2005

Tôi là một người xây mộ
Nhiều nghĩa trang, tôi rất rõ, rất quen
Tôi đã xây, cho người được nằm yên
Để đi vào giấc ngủ ngàn thu, bất động
Tôi xin xây, cho người vào cõi mộng
Tôi đang làm, như đang sống cõi mê
Giữa hai nơi dù khác nẻo đi về
Nhưng cả hai đều dường như không thật
Tôi là một người xây mộ
Đưa người đi, nằm yên vào lòng đất
Nghe nói rằng có một cõi âm ty
Nhưng nhiều năm, tôi chẳng thấy được gì
Chỉ có thấy những nấm mồ hoang lạnh
Chỉ có thấy khói hương mờ hiu quạnh
Những mộ bia theo năm tháng phai màu
Những tấm hình nhòa nhạt khắc chìm sâu
Và tên tuổi loang mờ trong gió cát
Tôi là một người xây mộ
Như con dã tràng se mình trên bờ cát
Xây thì xây, nhưng biết người có ở đó đâu
Ngày cũng yên, mà thanh vắng cũng đêm thâu
Không một chút âm vang hay tiếng động
Dù lão làng hay trẻ thơ bé bỏng
Dù bình thường hay diễm tuyệt dung nhan
Dù nghèo hèn hay bề thế, giàu sang
Cũng nằm đó, một nghĩa trang vắng ngắt
Tôi là một người xây mộ
Dù tinh sương hay hoàng hôn chưa tắt
Bàn tay tôi đặt xuống biết bao người
Nhìn tấm hình, đều thoáng thấy nụ cười

Nhưng tất cả, đều lặng thinh, nín thở
Mọi nghĩa trang, trông bốn mùa lá đỏ
Mọi mộ phần, trông im bật âm vang
Người đi đi như trời đất mênh mang
Tôi trở về như mơ hồ cõi sống
Hình vương theo bóng
Xin vĩnh biệt người
Xin đừng nhìn tôi
Và đừng chúm chím cười
Để tôi được bình yên trong giấc ngủ !

Tôi là một người tiều phu

Tháng 10-2005

Tôi là một người tiều phu
Gà còn gáy sáng, sương mù đan mây
Vết còm nửa vạt hao gầy
Muối mè một muổng, gói nhày mo cau
Đi vào tận mé rừng sâu
Tìm cây đốn củi phát đầu phạn đuôi
Kéo chung một chỗ để phơi
Xếp theo thứ lớp khô tươi gọn gàng
Quá trưa xuống suối bắt ngang
Ăn xong đánh giấc nhẹ nhàng như tiên
Xé chiều một gánh nặng kiềng
Mang đi đổi lấy gạo tiền cân đong
Có khi gặp mối đẹp lòng
Nhanh chân, gánh nữa, muồn còng tấm lưng
Cái nghề đốn củi vô chừng
Mỗi khi gặp lá, phát mừng phát lo
Nhà thì đỡ lúc đói no
Nhưng thân phải chịu ô m nặng đòn
Gánh gồng lao nhọc phải mòn
Quanh năm chặt, đốn, phải chôn thịt da
Tiều phu mưa nắng mặn mà
Tay riều tay rựa mới ra thế này
Tiều phu, nghe hát cũng hay
Được vào âm nhạc cũng khuây nỗi niềm
Nhưng khi quay lại đời riêng
Một đời đốn củi, của tiền theo cây
Củi còn, còn chút lát lay
Củi hết, còm gạo theo cây về rừng
Cả nhà đeo đẳng gánh chung
Đời tôi khôn khổ, cơ cùng tiều phu
Tiều phu ơi hỡi tiều phu !!!

Tôi là người công an, cảnh sát

Tháng 10-2005

Tôi là một người công an, cảnh sát
Trật tự, an ninh, tôi canh, tôi gác
Bảo vệ, giữ gìn, công vụ tôi mang
Nếu sống bình thường, muôn sự vô can
Còn nếu bất thường, thì tôi có mặt
Thường trực ngày đêm, không kể gì thời khắc
Bất luận lúc nào, không sợ gì nắng mưa
Nhưng nhân gian không có muốn chịu chừa
Nên chẳng mấy ai, ưa gì công an cảnh sát
Tôi là một người công an, cảnh sát
Thiên hạ hay gán cho tôi, những tiếng quá ác :
Lắm lét bảo nhau, coi chừng mấy ông cò
Không cho mấy ông ăn, mấy ông làm khó dễ đủ trò
Còn lạng quạng, coi chừng cái dùi cui, và cái còng số “8”
Nếu không biết điều, coi chừng xô khám
Mấy ông móc tay trên, tay dưới, thật tinh vi
Hối lộ, hối liết, chứ trật tự, an ninh, cái quái gì
Chuyên núp ló sẵn môi, và chuyên nghề bắt nạt
Tôi là một người công an, cảnh sát
Bảo vệ người dân, nên tôi đeo mặt nổi, mặt chìm
Phổ phường, khu vực, công lộ, ca ngày, ca đêm
Nhưng xã hội, ít khi nào không xáo trộn
Đức pháp trị, công minh, thì may ra yên ổn
Công an trị lỏng lẻo, thì đình đốn chứ sao
Biết bao giờ, nên pháp trị nâng cao
Đó là cả một vấn đề dân sinh, dân trí
Cảnh sát tôi, chỉ là một cái nghề nhi nhí
Công an tôi, chỉ là một công chức quèn quèn
Xin góp một phần, cho xã hội được bình yên
Xin xây một phần, cho dân tình thêm đẹp
Hãy tôn trọng luật pháp
Hãy tôn trọng dân quyền
Chớ đừng mua bán bạc tiền
Mà sản sinh những loài sâu mọt
Hỡi chính giới, chính quyền, người dân, ai muốn tốt
Hỡi những người công an, cảnh sát, của tôi ơi !!!

**** 517 ***

Tôi là một người tiếp thị

Tháng 10-2005

Tôi là một người tiếp thị
Trên thị trường, tôi bắt mùi rất nhạy
Trên thương trường, tôi bắt hơi rất nhanh
Ngay cả những màu đen, đỏ, trắng, xanh
Ngay cả những màu sậm, nâu, xám, tím
Như cây đàn, đã lên dây, nhắc phím
Như bồng trầm, khơi động mọi âm ba
Đánh một vòng nhẹ nhẹ lướt đi qua
Là đã biết cái gì, được, không được
Tôi là một người tiếp thị
Một cái nghề với rất nhiều phương lược
Không được ghi trong sách vở nhà trường
Vượt ra ngoài những bài bản doanh thương
Thật bén nhạy những gì chưa tiếp cận
Như tấm bảng dù đã lau màu phấn
Nhưng xa mờ vẫn lấm tấm bụi bay
Nên một khi tôi đã quyết ra tay
Không dính lượng thì cũng còn dính phẩm
Tôi là một người tiếp thị
Khi kiếm chác tàng tàng, nhưng có khi khá đậm
Chạy long rong mà có mãi, dư xài
Rũng rinh để dành, và rỏ rỏ lai rai
Nên sự nghiệp ngày càng thêm bề thế
Cái nghề tiếp thị, biết sao mà kể
Những tranh thương muôn mặt chốn thương trường
Những khôn ngoan muôn hướng khắp nẻo đường
Ở trong nghề, và giỏi lắm, may ra mới hiểu
Hãy vượt qua đàm tiếu
Hãy băng khỏi luận bàn
Nhưng phải nghe tiếng nói của lương tâm
Làm đã khó, nhưng sống ở đời càng khó
Xin nói nhau nghe, vài lời nho nhỏ
Hỡi những người tiếp thị của tôi ơi !!!

**** 518 ****

Tôi là một người Y Tá

Tháng 10-2005

Tôi là một người y tá
Những bệnh nhân, tôi chăm sóc đỡ đàn
Tôi nâng niu, ngon ngọt, như thể thương thân
Tay dặt, tay diu, tay thang, tay thuốc
Không vì đồng tiền, mà vì lương tâm mới được

Biết thương yêu như thương lấy tay nghề
Như những ngày xưa đi học, tôi đã từng mơ
Xin giúp đời, bằng đôi tay bé nhỏ
Tôi là một người y tá
Thấy người đau, tôi không ngại gì gian khó
Thấy người khổ, tôi không ngại gì sạch nhơ
Đưa tay, xin đắp vành khô
Đưa tay, xin thấm lệ nhòa ai rơi
Bệnh đau, là của cuộc đời
Thương người, là của ai người biết thương
Từ khi dưới mái học đường
Bây giờ cũng thế tình thương đong đầy
Tôi là một người y tá
Vào nghề, từ đó đến nay
Cứu đời, bằng cả đôi tay yếu mềm
Ca ngày cho đến ca đêm
Lắng nghe từng tiếng la rên từng người
Đón đau nên khó như rơi
Tôi tìm mọi cách mỉm cười mới thôi
Tay dìu đi, đứng, nằm, ngồi
Tay dìu ăn uống, tắm bồi thuốc thang
Lại còn tay xách tay mang
Lo cho đến chuyện cá nhân nữa kìa
Tôi là một người y tá
Đêm đêm chong ngọn đèn khuya
Mong từng con bệnh khỏi chữa, mau về
Thoảng nghe có tiếng tí tê
Sao mà tốt bụng quá hè, cảm ơn
Biết đâu, mai một có còn
Gặp người y tá, lòng son đẹp lòng
Thôi đi, đừng có lòng bông
Mau mau hết bệnh mà dong về nhà
Tôi là một người y tá
Giúp đời, như một bông hoa
Đôi tay bé nhỏ, dịu xoa cuộc đời
Hỡi người y tá tôi ơi !!!

**** 519 ****

Tôi là một người ở đợ

Tháng 11-2005

Tôi là một người ở đợ
Được mang danh là giúp việc trong nhà

Còn được mang thật tốt bụng lắm đa
Mọi lớn nhỏ, giành, nai lưng ráo trôi
Đồ dư thừa, nghe tiếng kêu bụng đói
Món ngọt ngon, nghe vị đắng mềm môi
Nên nhiều đêm, đánh những giọt buông rơi
Không muốn chảy nhưng trào tuôn lả chả
Tôi là một người ở đợ
Vẽ bề ngoài, tôi đã nhìn thấy cả
Nét bên trong, tôi đã rõ nguồn cơn
Nên lòng tôi biến mất hết điểm son
Chỉ rơi rớt úa tàn pha sắc tím
Đàn đau khổ, còn lên dây, nhắc phím
Nhạc thê lương, còn réo rắc, buông loĩ
Để thấm thêm những túi nhục trong đời
Đắp hầm hiu trên tấm mền thân phận
Tôi là một người ở đợ
Tôi không than, sao người ta tàn nhẫn
Tôi không trách, sao người ta bẽ bàng
Bỡi “nô lệ” của kiếp nào tôi mang
Chưa trả hết nên ngày nay phải trả
Tôi có xem những bộ phim vô giá
Ở đợ bây giờ, hơn “nô lệ” ngày xưa
Dù khổ tâm nhưng cũng có mảnh thừa
Dù khổ lòng, cũng còn com thừa canh cặn
Đã quá quen, nên quên đi cay đắng
Đá quá thuộc, nên chẳng nhớ đê hèn
Đưa tay đếm hết ưu phiền
Đan tâm gom góp tiền khiên nghẹn lời
Cân đong những giọt đầy vơi
Hỡi người ở đợ cuộc đời tôi ơi !!!

**** 520 ****

An bình ơi, người trốn mất ở đâu !

Tháng 11-2005

Con người, thường hay thích bày trò tranh đấu
Con người, thường hay thích giỡn mặt đấu tranh
Nên đầu óc không ca ngợi những nét đan thanh
Mà trọng vọng vẽ tô nhiều màu đen xám

Leo dốc đồi, làm sao không ghèn rắng
Bám cong queo, làm sao khỏi quanh co
Đã hơn thua, làm sao hết đôi co
Luôn tranh chấp, an bình sao ló mặt

Đường cao rộng, lại đi về ngõ tắt
Lối thênh thang lại cắt xẻ dọc ngang
Cùng phun ra những chất độc hung tàn
Thì tình người làm sao không điêu đứng

Bãi sa mạc, thời gian dày khô cứng
Bãi sinh lầy, năm tháng nhuộm hôi tanh
Cỏ không còn cất đầu lên ngọn tươi xanh
Cây nhũn tàn làm sao thơm hoa lá

Bối trần gian, nên gian trần toi tả
Bối phù sinh, nên phù thế tương tàn
Bối xám xịt, nên xịt xám tan hoang
Làm loang lổ mảnh hành tinh rách nát

Đêm về, sao mờ nhòa nhạt
Ngày lên, nổ đóm ánh dương
Bao nhiêu năm, còn ê ẩm bụi đường
Hơn thua nữa, hay ngừng tay đánh động

Hỡi những trò chơi phiêu bồng thối mộng
An bình ơi, người trốn mất ở đâu !!!

**** 521 ****

Những phương trời cao rộng

Tháng 11-2005

Rác rưởi, cuốn lăn theo gió lều bều
Bèo bọt, cuốn trôi theo nước lêu bêu
Một nhúm nhỏ nhoi, làm sao ngăn thác lũ

Cánh chim bằng, vờn bay cùng mây trời vằn vữa
Cánh chim hồng, vờn lượn cùng bát ngát trăng sao
Lướt sóng băng băng, đánh vút cây sào
Sông biển trùng trùng, không đâu ngăn mé

Cành trúc đào, vẽ chi hình chim sẻ
Đường thênh thang, vương chi chút cỏ hoang
Bụi phấn nào làm hoen ố vết son
Bốn mùa chuyển mới thanh cao từng bách

Có nghĩa gì, đứng trên bờ lau lách
Có nghĩa gì, bám sương khói mong manh

Sao không nhìn giữa mây trắng trời xanh
Mà bi lụy chốn đầm lầy nước đọng

Hổ gầm vang, thét núi rừng lồng lộng
Cá kình lao, còn nát mặt biển khơi
Nào sá chi màu cát bụi cuộc đời
Nhũn sao được tinh anh không nhiễm thê

Hỡi bào ảnh, phết sơn tranh phù thế
Hỡi con quay, xoáy trục cảnh phiêu bồng
Tĩnh hồn mê trong ngõ tối lông bông
Và bước tới những phương trời cao rộng.

**** 522 ****

Giải mở khối đầu, đề chi gai góc !

Tháng 11-2005

Hãy nhốt thử tâm tư vào hang tối
Hãy nhốt thử tâm hồn dưới vực sâu
Hãy đóng khung, đề một khối lên đầu
Rồi cho biết, khả thi hay bất khả

Không nắm bắt mà vo tròn mới lạ
Vốn vô hình mà cột chặt sao xong
Nhưng nhân gian thích trói buộc vào tròng
Và bó rọ cứng đơ như gỗ đá

Chim tự bay, dù cửa lồng bịt khóa
Cá tự bơi, dù tù túng ao hồ
Tâm vô cùng, đừng có khép hư vô
Ý vô tận, đừng có khoanh lẩn mức

Ở đời, xảy ra đủ thứ chuyện, là bởi
Nhứt cử nhứt động, đôi co chấp nhứt
Nhứt ứng nhứt xử, câu lụy hỏi tra
Thì làm sao, không nghiệt ngã ta bà
Và làm sao, sống an lành cho được

Bởi trần thế, ngựa nghiêng dòng uế trước
Bởi nhân tình, lặn hụp bên sông mê
Bởi tự thân, vùi trong mộng gói kê
Nên nhào lộn đảo điên, sao tránh khỏi

Trong ô kín lại còn quay tăm tối

Nên đối đầu, tắt nghẽn, thở không ra
Rồi tiếc than, oán trách, lẫn kêu ca
Và trút đổ cuộc đời sao đau khổ

Thì ra bao duyên có
Xuất phát bởi từ đâu
Phải giải mở khối đầu
Đừng đê chi gai góc !!!

***** 523 *****

Nở mặt, nở mũi ơi !

Tháng 11-2005

Mũi mà nở, phình ra, coi chướng lắm
Mặt mà phồng, phúng phính, ngộ nghĩnh không
Rồi có khi bí sự, như cánh chợ chiều đông
Mới khen chê, đã trở thành thế ấy

Lợi danh, là một bãi phù du lầy lội
Cuộc đời, là một bãi nhiễm thể phù sinh
Trôi bồng bênh những cạn bã nhục vinh
Và bầm dập những rong rêu thành bại

Cái chân thật biến giữa ngàn quan ải
Cái giả danh, lại phóng bóng trời xanh
Thối cho to chiếc bong bóng mong manh
Rồi lo sợ bọt bèo sao tan vỡ

Cái thiện mỹ, chận, rào, ngay ngoài ngõ
Cái tạp ô, lại mời gọi vô nhà
Thật oái oăm căn bệnh chướng trầm kha
Đến khi chết, vẫn còn đeo xuống hố

Rừng thăm thẳm, nên rừng nghiêng bóng núi
Dốc đèo heo, nên dốc đá cheo leo
Gió vi vu, nên gió cuốn đưa vèo
Biển mù khơi, nên trùng dương sóng vỗ

Bối lặn hụp bã phù du khôn khổ
Ê ảm rồi, người ngợm của tôi ơi !

***** 524 *****

Tiếng chuông vang vọng ngân dài

Tháng 11-2005

Tiếng chuông vang vọng ngân dài
Nào ai mê ngủ, nào ai tỉnh hồn
Nắng chiều, ngả bóng hoàng hôn
Lại đêm mờ mịt sóng cồn đây đưa
Ước mong, theo ngọn gió lùa
Ngóng trông, theo lá bốn mùa rụng rơi
Canh tàn treo đỉnh chơi vơi
Trăng khuya vàng vọt, rã rời ngàn sao
Cuồng phong vùi dập ba đào
Cuồng si phần nộ, phóng lao tuyệt tình
Đọa đày cho rã nhục vinh
Dày vò cho nát nhân tình trần ai
Thử xem, son sắt có phai
Thử xem, khí tiết kéo dài tới đâu
Nổi chìm cho thắm biển dâu
Xát xây cho thắm sắc màu tang thương
Tinh anh, còn có đường đường
Kim ngân, còn có lo lường vàng thau
Đôi co cho biết thuận mâu
Nhục nhằn cho biết vững sâu tư nghị
Lỡ làm chỉ có một ly
Băng đi vụn dậm dễ gì thông buông
Ngân vang, đánh thức tiếng chuông
Tiếng chuông đồng vọng, tỉnh hồn cùng ai
Giật mình, gói mộng thiên thai
Bừng trong giấc ngủ mê dài đã lâu
Rụng rơi một cõi tinh sầu !

***** 525 *****

Xưa nay, cái thế cuộc đời !

Tháng 11-2005

Lỡ bước phong trần chưa dứt sạch
Trăm năm gai góc vẫn phiêu lưu
Cuốn trôi lăn hun hút mịt mù
Thẹn mặt tang bồng chưa phi chí

Đầu phóng mãi muôn nẻo về cửa ý
Sức lực mòn, suy kiệt muốn buông lời
Nói cho to, nhưng ngán ngẫm lắm rồi
Khi đóng cửa, thu mình căn gác nhỏ

Thử gõ cửa, anh hùng là thế đó
Thử gõ cửa, trượng phu chúm chím cười
Chỉ mỉm cười, nhưng rất thật con người
Anh hùng khựng, đành buông tay gát kiếm

Rừng sách vở, là một rừng câu chuyện
Rừng cỏ kim, là một đồng tàn khô
Nói với ta, thử một tiếng ô hô
Nói với người, dương dương, đâu có được

Lại cũng phủ bằng tấm màn phương cước
Lại cũng bao bằng mảnh lưới phương phi
Nhưng thực chất, vốn biết chẳng được gì
Khi đôi diện chính mình, người quá lắm

Anh hùng tận, khi anh hùng đã thắm
Trượng phu cười, đừng quá quắt người ơi
Xưa nay, cái thế cuộc đời !!!

***** 526 *****

Ta sẽ lên ngôi !

Tháng 11-2005

Ta đã thấy,
Những cụ già mà còn sa nước mắt
Bồi phong trần thắm thía những niềm đau
Bồi cõi căn dấn vật nát khối đầu
Và cay đắng ngập tràn không chỗ chứa

Ta có nghe,
An lão rồi, đừng nghĩ suy chi nữa
Hãy quảng đi, đừng níu vói chi nhiều
Nhưng người già, là một trời đơn độc, cô liêu
Muôn than thở, mà làm sao lên tiếng

Sức đã gởi theo con đò vĩ tuyến
Lực tiêu ma theo ánh hỏa châu rơi
Buông không được, nên hụi hảnh chơi vơi
Trơ gốc rễ, nên tàn khô độc thọ

Bồi khối óc, vẫn còn đầy nỗi nhớ
Bồi tâm tư, chưa cuối nẻo trời quên
Nên nhìn trời, nhìn đất, gởi chênh vênh
Càng thăm thấu quãng đường dài gai góc

Mắt cần sâu, như rừng chùi đỉnh dốc
Lòng tịch băng, như sông hút biển khơi
Ôm hai tay, ê âm một cuộc đời
Chân bó gỏi, run run đi hết nỗi

Thấy thương thương, viết đôi hàng nhắn gửi
Để một mai, ta cũng sẽ lên ngôi
Và ngôi kia, từ một góc khung trời
Đường đi đến, hướng về muôn vạn nẻo !

***** 527 *****

Xuân ơi, em đâu đó !

Xuân đang đến cho muôn hoa thêm sắc
Xuân đang về cho muôn nhụy thơm hương
Xuân đang đi cho hương sắc vương vương
Lòng xuân rộng cho tình xuân sâu nặng

Nụ xuân tươi lá hoa cười trong nắng
Nụ xuân nồng hoa lá động rung cây
Hương xuân bay theo gió gửi trời mây
Thềm xuân mở đơm xuân tình nhân thế

Xuân đang đến đón xuân trong nỗi nhớ
Xuân đang về đón xuân trong niềm mong
Mỗi mùa xuân hoa ướm nhụy đơm bông
Người nhân gian cái già đơm thêm tuổi

Xuân là cung bậc bốn mùa thay đổi
Nên xuân đi xuân đến vẫn còn xuân
Nhưng người đi người đến thoáng băng khuâng
Nhất Chi Mai, em có còn đâu đó ???

*****528*****

Nụ Cười Điểm Hoa

Xuân đi hoa lá rụng rơi
Xuân về hoa lá mỉm cười lá hoa
Xuân mơ êm ấm chan hòa
Xuân mộng hương sắc nhẹ xoa nhân tình
Xuân về ánh ngọc lung linh
Xuân đi mai đứng đầu đình trở bông

Xuân tàn sắc có phai không
Xuân tan hương hơi nhẹ lòng gió bay
Tình xuân nán đợi đêm ngày
Nụ xuân còn đó hây hây ửng hồng
Tầm xuân qua những đêm đông
Đón xuân đeo đá trở bông xuân về
Xuân không lỗi hẹn ước thề
Xuân đi ươm sắc xuân về ươm hương
Xuân về vương nhụy tơ vương
Xuân đi rơi rụng sắc hương phai tàn
Nhưng xuân còn mãi nhân gian
Nụ xuân còn đó, bên đàng trở bông
Xuân đi xuân có xuân không
Xuân về xuân có chờ mong ai người
Không xuân khép mở đẹp tươi
Có xuân chúm chím nụ cười điểm hoa.

****529****

Mê-Giác đây rồi !

Tháng 01-2006

Hai bên núi đá lưng đồi
Người đầu lại đến tô bồi tâm hương
Bồng trầm vang vọng pháp vương
Cùng nhau đi dắt trên đường về xưa
Bến mê bờ giác ai đưa
Sông đau biển khổ ai chưa tỉnh hồn
Trời chiều đỏ bóng hoàng hôn
Màn đêm khép lại đã mòn tử sinh
Từ lâu che khuất tánh linh
Đắm chìm lục đạo quên mình là ai
Xưa nay lặn hụp miệt mài
Đường về quê cũ dấu hài dặm băng
Đêm dài không cả ánh trăng
Canh khuya mòn mỏi nhập nhằng ngàn sao
Mộng mơ còn hỏi chiêm bao
Một chùy đập vỡ cây đào trước sân
Tử sinh như áng phù vân
Giác mê như bóng sương ngân treo cành
Nụ cười hàm tiếu tinh anh
Nở trên môi ngọt trong lành thơm hương
Hòa trong vi diệu pháp vương
Thong dong rảo bước trên đường ta đi.

*****530*****

Chân tâm hiển lộ

Tháng 01-2006

Birrigai, vùng đồi núi của thủ đô nước Úc
Khóa tu học Phật Pháp Kỳ V, đã diễn ra nghiêm túc
Vì sự nghiệp hoằng dương chánh pháp,
Giáo Hội tiếp tục duy trì
Thời gian năm ngày, rồi cũng sẽ qua đi
Nhưng không gian, còn ghi mãi pháp âm vi diệu
Hai bên núi đá, còn vương vương nụ hoa hàm tiếu
Mấy lối đường đi, còn phảng phất pháp nhũ từ ân
Năm ngày chưa gột phong trần
Nhưng như hiển lộ Pháp thân Phụ Tử
Biển trầm luân, lò cừ nung nấu
Trong sáu đường, chìm nổi xưa nay
Vì mê, trí giác theo mây
Vì mờ, phiền lụy đọa đày trần lao
Năm ngày như giấc chiêm bao
Có tan mộng mị ba đào đầy xô
Rừng khuya, vắng tiếng Nam Mô
Núi đồi, hồi vọng tam đồ ba sinh
Vỡ toang bóng tối vô minh
Chân tâm hiển lộ tánh linh diệu kỳ
Trên đường Tứ Thánh ta đi
Linh Sơn còn đợi Long Hoa hiện về
Nghe không Bến Giác-Bờ Mê
Cả hai không một, lối thề riêng ai
Đình tiền, tạt dạ, chi mai !

*****531*****

Nếu tôi chỉ sống riêng tôi

Tháng 01-2006

Nếu tôi chỉ sống riêng tôi
Thì cuộc đời không có gì để nói
Nếu tôi chỉ sống riêng tôi
Thì cuộc đời, rồi sao nữa, cũng xong
Dù cho nước đục nước trong
Dù cho nước xoáy giữa dòng cũng thôi
Dù cho đất lở cát bồi
Dù cho bè bọt nổi trôi vô bờ
Nếu tôi chỉ sống riêng tôi

Thì trần gian có tang thương tuế nguyệt
Nếu tôi chỉ sống riêng tôi
Thì nhân gian có ử dột nghề thường
Như tấm kéo nhả tơ vương
Bởi nằm trong kén tầm đường chui ra
Như ve, kéo hạ rất da
Bởi hong nắng đổ cho tà đầu dương
Nếu tôi chỉ sống riêng tôi
Thì thời gian đâu cần dài ngắn
Nếu tôi chỉ sống riêng tôi
Thì không gian chẳng nệ xa gần
Bồng bênh cũng ánh phù vân
Tang thương cũng bóng phong trần biển dâu
Dù cho sóng vỗ bạc đầu
Dù cho bến cũ ưu sầu sông xưa
Nếu tôi chỉ sống riêng tôi
Thì ánh trăng dù tròn hay khuyết
Nếu tôi chỉ sống riêng tôi
Thì bầu trời dù chẳng sao đêm
Đưa tay chưa vãi xuống thêm
Rụng rơi cát đá trời quên chẳng về
Đan tâm đem quẳng cơn mê
Đời tôi chẳng mất bên lề bỏ hoang
Dù cho như núi nhớ non
Như sông nhớ biển đèo hòn đảo xa
Như con quốc quốc gia gia
Canh trâu trần trở xót xa đêm trường
Dù cho ai ghét ai thương !

*****532*****

Hai nẻo cùng đường

Tháng 01-2006

Người đi xây mộng cuộc đời
Tôi về sông với những nơi quê mùa
Người đi cao vọng hơn thua
Tôi về nước mặn đồng chua lúa vàng
Người đi vượt suối băng ngàn
Tôi về đồng nội bên hàng tre xanh
Người đi thỏa chí hùng anh
Tôi về vá víu mái tranh hoen mờ
Người đi chấp cánh mộng mơ
Tôi về bến cũ đôi bờ sông xưa
Người đi vùng vẫy cho vừa
Tôi về quê nhỏ nắng mưa đã nhiều

Người đi công toại bao nhiêu
Tôi về tô vẽ nhiều điều giá gương
Người đi cho thỏa đường trường
Tôi về ôm mộng bình thường tình quê
Người đi cho vẹn ước thề
Tôi về vui thú với nghề điền viên
Người đi vì Tô vì Tiên
Tôi về sông núi hồn thiêng tôn thờ
Người đi biết đến bao giờ
Tôi về một mảnh cơ đồ cho ai
Cũng vì xây dựng tương lai
Ngày nay đồng hội ngày mai đồng thuyền
Đi-về, một vạch nối liền
Về-đi, không cách có phiên ngại chi
Sá gì kẻ ở người đi
Đa mang như thế, tuyệt kỳ nghe chưa !

*****533*****

Cát đá sẫm màu !

Tháng 01-2005

Tình phu phụ leo lên đôi chí tử
Nghĩa phu thê trèo dốc đá cheo leo
Những trâm kha, cổ mang, vác, gánh, đèo
Những giông tố, gắng dập vùi, chịu đựng

Thở hết nôi, kê đầu nghiêng vách đứng
Nói không ra, bóp bụng nén tâm can
Nát chì thau, còn đâu nữa bạc vàng
Tàn gan thép, còn chi là châu ngọc

Thử đốt đuốc soi tận cùng hang hóc
Thử tắt đèn khắp trần thế mệnh mong
Đường gian truân vá trên đạo vợ chồng
Manh hạnh phúc đắp nát mền loang lỗ

Là sự thật, không lẽ đem tố khổ
Đèn nhà ai, sáng tỏ biết riêng ai
Nợ trăm năm mà nói quả thật dài
Đành khép lại chữ oan gia tức trái

Đường khổ ải là con đường tình ái
Nợ đau thương là cái nợ phu thê
Xé tâm can ngậm nuốt trái ê chề

Khô thì khô nhưng nhào vô mới được

Mở lời chơi, đừng cho rằng nói trước
Không mở lời cũng nát đấm trâu cau
Phu thê cát đá sẫm màu
Vợ chồng gió bụi ngập đầu tang thương
Nợ đời không vương cũng vương
Tình đời đừng có khinh thường nghe chưa
Đất trời toi tả nắng mưa
Con người toi tả cho vừa lòng ai !!!

*****534*****

Tuổi ngọc Thiên Thần

Tháng 02-2006

Tuổi còn thơ là cái tuổi đẹp nhất
Đẹp thanh thiên như tuổi ngọc thiên thần
Đẹp lung linh như diễm ảo cầm vân
Vẽ những nét hồn nhiên, giữa cuộc đời trôi nổi

Tuổi còn thơ là cái tuổi dịu vợi
Đẹp trinh nguyên như hương sắc ngọc ngà
Đẹp trong ngần như ảnh hiện châu pha
Như hoa lá mím cười reo gió nắng

Tuổi còn thơ êm đềm hơn bến vắng
Mang tinh mơ bát ngát đón trăng ngàn
Mang vui tươi lạnh lốt hát ca vang
Sống nhơn nhơn hơn cá vàng bơi lội

Tuổi thơ ơi, cứ vui đi, đừng hỏi
Khoảng đầu đời sẽ kéo được bao lâu
Khi lớn lên, dần nhuộm đủ sắc màu
Em sẽ thốt, ước gì còn nhỏ mãi

Sung sướng nhất là tuổi thơ nhỏ dại
Cần khôn chi giữa muôn ngã cuộc đời
Cần lớn chi trước sóng gió toi bời
Đừng xua đuổi tuổi thần tiên em nhé !

*****535*****

Thời oanh liệt nay còn đâu !

Tháng 02-2006

Mãnh hổ già gầm gừ bên bờ suối
Sư tử lão hậm hực cạnh lòng khe
Lê tấm thân rã rượi ngấn tò te
Kéo từng bước đắn đờ không muốn nổi

Con nai vàng nhờn nhờn không thềm đoái
Con cừ non nhỏ dại không thềm hoài
Mở mắt nhìn há hốc miệng ngáp dài
Rồi lủi thủi gặm xương khô sót lại

Nhìn rừng sâu, mãnh hổ ta ái ngại
Nhìn núi thẳm, sư tử ta rùng mình
Thở không ra và còn khiếp oai linh
Trông ngây dại, còn đâu thời oanh liệt

Dáng bơ phờ trên tấm thân suy kiệt
Vóc tiêu ma trên sức lực khô tàn
Mặt buồn hiu nhìn nóng bức chói chang
Đánh cái bạch trên nền trợt, thờ đóc

Ruồi nhặng bu không thềm lay tơ tóc
Muỗi mòng đeo không thềm vấy làn da
Núi rừng xưa, hẳn có phải là nhà !
Trời đất rộng, hẳn là nơi hùng cứ !

Sư tử hồng, hồi một thời sư tử
Mãnh hổ gầm, hồi một thuở hùng thiêng
Đã hết rồi những oanh liệt vẫy vùng
Nhưng kỳ vĩ của núi rừng muôn thuở !

*****536*****

Hành trình du thủ !

Tháng 02-2006

Tôi vẽ lại cuộc hành trình
Mà đời tôi đã dần bước
Mấy mươi năm, từng điểm mốc chưa nhòa
Cứ ngỡ rằng, khi con thoi đưa đẩy đi qua
Thì thời gian sẽ chìm vào quên lãng
Mạch khơi lên từ vũng sâu chìm lắng
Chảy thành dòng ướm đầm nẻo tâm tư
Những tưởng, mọi tàn khô nung nấu lò cừ
Nào ngờ, vẫn tinh nguyên như vừa xuất hiện

Bóng xa mờ tiệm tiến
Vẽ thành nét hoang mơ
Như chưa từng mất bao giờ
Mà sao tôi đứng bên bờ tâm không
Như chưa tan biến cõi lòng
Mà sao tôi đứng bên dòng cô liêu
Cuộc hành trình vẫn yêu kiều
Lộ diện rõ dần, đậm nét
Nguyên hình đời tôi đan kết
Của người du thủ đi hoang
Đãi chơi gió bụi mất còn
Lọc chơi bọt bèo tụ tán
Kiếp hải hồ, khi nào sông biển cạn
Đời phiêu du, khi nào khép hư vô
Ôm rong rêu đậy kín nấm mồ
Tiêu tan cả cần chi dong ruổi
Núi non kia chưa tan một hạt bụi
Sông biển này chưa mất một hạt sương
Dấu nhòa tôi để bên đường
Bụi mờ tôi để bên nương nắng chiều
Trở về tìm lại cô liêu
Dệt thành bức lụa nguyên siêu xa mờ
Phiêu bồng phù ảnh như mơ !

*****537*****

Phai mờ gió bụi

Tháng 02-2006

Đời không thật mà sao luôn vọng ước
Kiếp phù sinh mà sao vẫn hằng mơ
Bọt sóng kia khi đã tấp vô bờ
Tung tứ tóe và vỡ tan trắng xóa

Mỗi tự thể cứ vẽ ra, và cùng nhau bơi xóa
Mỗi con người cứ tự phóng, và cuốn hút theo lao
Sóng reo giỡn mặt ba đào
Nổi trôi bèo bọt lộn nhào mà chơi
Hải hồ trào lộng xa khơi
Trùng dương ngán ngẫm lời bơi vô bờ
Cát vàng đập vỡ xác xơ
Lều bều gói đầu ngọn sóng

Leo lên đời hy vọng
Đeo mộng ước tân toan

Vẽ cơ nghiệp mắt còn
Gởi trụ thành mây khói

Hãy nhìn kia, sương mờ trên đỉnh núi
Hãy nhìn kia, bọt biển giữa trùng khơi
Cội nhìn cây, tàn gốc rễ chơi vơi
Cát nhìn đá, phai nhạt nhòa gió bụi.

*****538*****

Nhân sinh tự thân !

Tháng 02-2006

Người đã chết, nghĩa là ta cũng chết
Người thông tay, nghĩa là ta cũng buông
Người trôi sông, nghĩa là ta chìm xuống
Người tắt ngúm, nghĩa là ta đứt bóng

Vậy mà chỉ thoáng phút giây trầm lắng
Cái bung xung vẫn tiếp tục lăn quay
Cái rộn ràng vẫn tiếp tục loay hoay
Còn vênh váo dối mình, che thiên hạ

Cái tính toán, thủ bo bo đủ cả
Cái thiệt hơn, dẫu đứt kéo bòn chài
Chẳng ra gì mà trưởng giả đeo đai
Sao không nhớ thuở thằng Cu con Hẽm

Rong rêu phủ tự đầu nguồn Sông Trẹm
Bọt bèo trôi đến cuối ngọn trào tuôn
Nổi lên bèo giữa biển cả dập dồn
Trôi lều bèo giữa hồng trần hư ảo

Vậy mà tự cho mình là uyên áo
Thối cho to, trời đất lộng gang tay
Vẽ mực hạ treo màn sống phay phay
Đeo vô nhơn lí nhí cười thủ đắc

Rồi một mai, cũng lăn vào cõi chết
Cọp để da, người để tiếng chiêm bao
Có làm đau cho cát bụi hư hao
Và làm đau cho sương pha giá lạnh !

*****539*****

Ở đời xử sự dễ coi !

Tháng 02-2006

“Cười người chớ chảnh cười lâu
Cười người bữa trước, bữa sau người cười”
Chê người vừa phải ai ơi
Ta đâu có khá hơn đời lắm sao
Giận người đừng có đổ nhào
Ta đâu thánh thiện thanh cao bao giờ
Ghét người còn để tóc tơ
Giữa sông nước đục, bên bờ nước trong
Hòn người đừng có cạ lòng
Con tim biết thở còn hong chút tình
Khinh người thấp kém hơn mình
Thành Hoàng còn núp đầu đình nghe oai
Ganh người phát gió lên voi
Còn ta bì bõm loi ngoi bên đường
Bỉ người cùng khốn tai ương
Còn ta hèn mặc tư lương cùng ai
Ty người chí cả anh tài
Còn ta bóng tối dùi mài sử kinh
Trách người đeo bã nhục vinh
Còn ta mang vác bóng hình bụi tro
Nghĩ người đóng cửa thập thò
Còn ta bất tín lần mò thật hư
Ngờ người nung nấu lò cừ
Còn ta bào ảnh đã dư máy bô
Bèo trôi sóng nước đầy xô
Bọt trôi sông biển hải hồ bung xung
Có nghe tiếng nói thẹn thùng
Sống sao cho phải, chia cùng ai nghe
Tội sao tệ quá vậy hề !

*****540*****

Trăm năm, chưa vẹn lời thề !

Tháng 02-2006

Ba mươi năm, tam thập nhi lập hĩ !
Bảy mươi năm, thất thập cổ lai hề !
Một trăm năm, thế kỷ kéo lê thê
Ai không thấm quãng đời ba vạn sáu
Máu động tĩnh, nhịp tim dần cạn máu
Xương khô gầy, cốt tủy lụn tàn xương
Là nam nhi, cũng vất kiệt can trường

Là nữ nhi, cũng nhũn mềm cơ cảm
Ba mươi năm, dốc đòi treo ghềnh ráng
Bảy mươi năm, đèo hổ mồi sơn khê
Nước Biển Đông, cũng bạc sóng ê chề
Núi Trường Sơn, cũng bạc màu sương khói
Hoàng hôn xuống, đã mòn bao đêm tôi
Vàng nhạt lên, đã mõi ánh hừng đông
Ta với ta, cũng héo ruột cạn lòng
Tầm rữ mục, còn đâu tơ với kén
Tôi tỉnh mộng, dù không một hứa hẹn
Em tỉnh hồn, dù không một ước thề
Hứa hẹn chi, thề ước hỡi lý hề
Tôi hết thở thì em làm sao sống
Sóng đẩy thuyền, thuyền lung linh đẩy sóng
Chống tay chèo, chèo chống bến sông xưa
Ba mươi năm, biết nói nữa sao vừa
Bảy mươi năm, hỏi còn chi em nhĩ
Tích tịch tang, đàn không dây, tuyệt ý
Tang tịch tịch, đàn không phím, tuyệt đàn
Ba mươi năm, một lối rẽ âm vang
Bảy mươi năm, một lối về, đoản khúc
Trăm năm kết thúc
Đã hết một đời
Tôi đi về với chơi vơi
Em đi về với mù khơi dậm trường
Sương mờ, mờ khói, thương thương
Tình vương vương lý, lý vương lý hề
Trăm năm chưa vẹn lời thề
Thôi đi, chớ để lỗi thề nghe em !

*****541*****

Phải biết sống

Tháng 02-2006

Nhìn người đau, trong ta nghe thấy khổ
Nhìn người cười, trong ta cảm an vui
Nhìn người sầu, trong ta xót ngậm ngùi
Nhìn người chết, ta làm sao thoát nắng

Khi đau khổ đã đến hồi tuyệt đích
Thì an vui sẽ đột biến tất sinh
Khi sầu bi đi đến chỗ tuyệt tình
Thì lối thoát mở đường từ tử lộ

Cuộc đời này, thế thường, thường vẫn thế
Kiếp sống này, thời thế, thế phải xoay
Ước sẽ thành khi điểm cuối hết quay
Nguyện sẽ tựu khi điểm cùng hết đợi

Nay người chết, nghĩa là ta không khỏi
Đừng nghĩ rằng, cái chết chẳng đến ta
Chỉ khác nhau, lóng ngóng cách gần xa
Cùng sắp lóp đưa nhau về nghĩa địa

Nếu còn sống, sống sao cho ý nghĩa
Nếu chết đi, cõi tử chẳng lo âu
Phải đón thêm một cửa nợ bù đầu
Sao dương thế không kéo dài hơn nữa

Đừng nghĩ rằng, sống không kèn không cựa
Chết là xong, chẳng dính líu đến ai
Con đường đi giữa trần cảnh-tuyền đài
Giây tức trái vẫn ngàn đời nối kết

Khi bên này hiện sinh ra một vệt
Thì bên kia đã trông mất một ô
Lắm lét nhau, kêu thảng thốt, ó ồ
Sao oan nghiệt tiền khiên chi thế nhĩ !

*****542*****

Quê hương dân tộc, tồn sinh bất diệt

Tháng 02-2006

Vừa sinh ra, mới có mặt trong đời
Bật tiếng khóc, thay tiếng cười
Mắt nhắm nghiền, chứ không thốt ra lời
Ta đã mang huyết thống Việt Nam từ đó
Ngay ngày đầu còn trẻ thơ bé nhỏ
Nói bập bẹ đầu đời, đã tiếng Việt Nam
Vùng đất sinh ta, là của cha ông
Dòng sông nuôi ta, thơm thơm sữa mẹ
Thước bẻ phách bay, Thầy làng gõ trẻ
Dẫm bước sân trường, con cháu Rồng Tiên
Tự thưở Văn Lang, nay kết Ba Miền
Chữ S cong cong, non sông một dải
Nam Quan phía Bắc, địa đầu quan ải
Cà Mau phía Nam, giáp vịnh Thái Lan
Khắp nẻo quê hương, lẫm liệt hiên ngang

Tổ quốc kiêu hùng, ngàn năm vẫn hiển
Càng lớn lên, trong ta càng lưu luyện
Bước vào đời, bao tình tự ta mang
Của người Việt Nam, máu đỏ da vàng
Của nước Việt Nam, lịch sử huy hoàng
Sông núi hồn thiêng, ngàn xưa để lại
Một, nguyện ước quê cha còn mãi mãi
Hai, ven thềm đất mẹ trọn ngàn sau
Dù biển dâu có biến đổi sắc màu
Nhưng nòi giống, ngàn đời không thay đổi
Chân có mối trên đường dài muôn lối
Sức không tàn trên vạt nẻo đắp xây
Tay đan tay, tiếp nối mọi bàn tay
Tâm đan tâm, mọi tấm lòng trao chuyển
Cờ bay khói quyện
Đất nước non này
Từ ngàn xưa cho đến tận hôm nay
Từ hôm nay cho đến tận ngàn sau
Vẫn ngược mặt, ngẩng đầu
Đất nước này, dân tộc này, tồn sinh, bất diệt !

*****543*****

Chưa về cuối đỉnh !

Tháng 3-2006

Bao lần cất bước ra đi
Đồng hành dị thể, không vì cùng ai
Bao lần bước ngắn bước dài
Đơn thân dĩ đạo không ai cùng mình
Mới hay từng cuộc đặng trình
Mỗi người một bóng đeo hình mà thôi
Cũng may nghiệp dĩ chưa voi
Đi-về, còn đó, nói cười, nợ kia
Chẳng may nghiệp dĩ xa lìa
Biệt còn không biết, nào chia nỗi gì
Nếu mà sự thể thế ni
Bọt tan sóng nước thâm thì bèo mây
Xạc xào gió động rung cây
Rụng rơi xác lá, lay lay hoang tàn
Lung linh gió bụi lan man
Tinh anh bảng lảng trên đàng phiêu du
Thân sơ, bật tích mịt mù
Ghét thương, bật dấu thiên thu xa mờ
Rời ra, như một cơn mơ

Nghê thường gỏi mộng trôi bờ tử sinh
Nhưng chưa cuối đỉnh tuyệt tình
Nên ta nói chuyện với mình, a ha !

*****544*****

Trên chuyến tàu đêm

Tháng 3-2006

Trên chuyến tàu đêm, cao vút lưng trời
Đèn phố xa mờ, bỏ lại sau lưng
Hun hút ngàn sao, nhấp nháy vô chừng
Một cõi mịt mù, về với mênh mông

Trên chuyến tàu đêm, nói chuyện riêng mình
Vắng ngắt, im lìm, không một âm thanh
Nhìn thấu tâm tư, khắp cùng chơn thể
Khi đến khi đi, độc lộ phiêu hành

Trên chuyến tàu đêm, đi về phương nào
Cõi sóng phiêu bồng, vãn vũ trăng sao
Vũ trụ băng trinh, cơ hồ điểm ảo
Một cố sự gì, xin gởi hư hao

Trên chuyến tàu đêm, tất cả xa rồi
Ta bước riêng mình, bóng tiễn đưa chân
Cát bụi vương vương, biết mấy phong trần
Có sự thế nào, xin gởi phù vân

Ta đã từng đi, độc hành như thế
Cuộc lữ xưa nay, khép mấy khung thềm
Như đi chuyến này, một chuyến tàu đêm
Nhớ một chuyến này, xin gởi lãng quên !

*****545*****

Phù ảnh hư hao !

Tháng 3-2006

Chỉ nghe tiếng nói rồi thôi
Lại nghe tiếng nói thể rồi mờ xa
Cơ chừng mới thoáng đi qua
Mà sao thấm thoát đã tà tháng năm
Cá ơi, bắt dấu ly tâm
Chim ơi, bắt dấu dặm băng chưa về
Nhớ khi qua khỏi cơn mê
Mông mênh xin trả bốn bề mênh mông
Nhưng còn, nên hỏi khỏe không
Rồi thôi, lại gởi thả sông trôi bờ
Trông chi, đâu có rằng chờ
Ước chi, đâu có rằng mơ nữa nào

Ngày qua, như giấc chiêm bao
Ngày nay, như giấc mộng đào gió bay
Ngày mai, còn chút mây may
Tìm trong hoang vắng tỏ bày tình không
Đề nghe rét buốt mùa đông
Đề nghe tím ngắt gió lồng mùa thu
Đề nghe vào hạ ve ru
Sang xuân cũng thế, mặc dù lá hoa
Nhân gian hư ảo kết tòa
Hợp tan còn mất nhạt nhòa bèo mây
Nhu vàng dương đỏ về tây
Nhu hoàng hôn phủ cho đầy trăng sao
Mịt mờ phủ ảnh hư hao !

*****546*****

Bốn chiều gió động

Tháng 3-2006

Hiu hiu từ gió Bắc
Nhè nhẹ ngọn gió Nam
Tây, còn vương sơn lam
Đông, còn vương biển lộng
Ta ngồi đây, giữa bốn chiều gió động
Đâu có đi, mà hỏi chẳng lần về
Bờ không gian nhiều tầng
Còn giăng mắc nhiều khê
Bờ thời gian nhiều mốc
Còn chập chùng lấm mộng
Thuyền lắc lư giữa ba đảo ngược sóng
Buồm lộng căng kéo gió khuất xa bờ
Và trùng dương bốc khói phủ mịt mờ
Hướng không định, địa-hải bàn chao đảo
Tin khí tượng, nâng cấp báo
Nhiệt độ thấp, cố dự phòng
Trục lẫn quay, vẫn xoáy vòng
Những bất ngờ, chưa tránh khỏi
Trên màn ảnh chập chờn tranh sáng tối
Mỗi một nơi tùy ứng chẳng giống nhau
Chẳng biết trước, chẳng biết sau
Gió xoay bốn hướng, biết đâu mà lần
Có chi, sao biết đỡ đàn !

*****547*****

Xây mộng kê thành

Tháng 3-2006

Thời gian thấm thoát đi qua
Tháng ngày lần lữa bóng tà đầu non
Ráng chiều đầy nhẹ hoàng hôn
Vàng dương đã tắt cuối còn đảo xa

Lạc vào một bãi tha ma
Hồn ai tê tỉ canh gà điểm sương
Đèn khuya phố thị quên đường
Trên cầu vọng nhớ vương vương dưới cầu
La đà mặt nước chìm sâu
Nghiêng nghiêng bóng núi lộn đầu ngó nhau
Tang thương dù có đổi màu
Biển dâu dù có làm nau mấy lần
Thề nào chẳng nhớ thương thân
Xuân Huyền còn để gốc phần qui căn
Dù cho, cá lặn bắt tằm
Chim bay bắt dẫu, nhện giăng bắt hình
Tuyết phong còn có băng trinh
Xa mơ còn có ngàn tinh tú cầu
Đêm mơ còn có canh thâu
Ta mơ còn có kê đầu điểm không
Ô hay, cát bụi mây hồng
Kê thành xây mộng kết vòng thiên nhai
Một mai trơ cội phương đài
Tư nghỉ độc chiếu riêng ai !

*****548*****

Nhiều khung chưa đóng

Tháng 3-2006

Nếu một mai có đi về một chuyến
Một chuyến về, cũng phải một chuyến đi
Thử nhìn xem trong đó sẽ được gì
Hay để thâm thêm một lần tan hợp

Nếu một mai, có đi về một chuyến
Tháng năm dài cũng đã lắng chìm sâu
Những xa xưa như nước chảy qua cầu
Cuốn hun hút bèo bong ra biển cả

Cánh đồng xanh mơn mơ màu lá mạ
Lúa đòng đòng trĩu hạt ngậm sữa non
Và còn kia trái chín ánh mộng vàng
Tùng mùa mới thơm thơm lòng đất mẹ

Núi vọng đòi nghiêng bờ rừng nói khề
Quá, đi rồi, khép cánh, gọi thiên thu
Hiện, là đây, từng bước dấu cho dù
Tương, sẽ biến, không bao giờ đứng lại

Lịch là sử, đi và đi mãi mãi
Phiêu là hành nào có nghĩa từ ly
Theo thời gian, khi đến nghĩa là đi
Thì một chuyến, cũng đều như thế cả

Nếu có về thì cũng cây rung lá
Nếu không về thì cũng lá rung cây

Như đất trời còn có gió heo may
Như con người có niềm tây cho thỏa

Rồi toi tấp vào bụi mờ bôi xóa
Cho cuộc đời thêm những nét rong rêu
Và thâm nghe trong khe kẽ tiếng kêu
Vững tiếc nuối còn nhiều khung chưa đóng.

*****549*****

Khứ-Lai đáp khế, thế à !

Tháng 3-2006

Một mai về lại thăm quê
Đã lâu biết nhớ lối về hay không
Lần mò, dọ dẫm, ngóng trông
Sao dòi vật trôi dòng thời gian
Đổi thay cả phố cả làng
Đổi thay rào dậu đến hàng tre xanh
Thành Hoàng lên núi xem thành
Cột Đình xuống biển ngắm vành trăng soi
Sông xưa, nay khác nhiều rồi
Bến xưa, nay khác đến người lại qua
Biết rằng dĩ vãng là xa
Tìm trong dĩ vãng càng xa mịt mù
Như con sóng vỗ điệp trùng
Như con đóm nhỏ đường cùng khuát nhanh
Trăng vàng cũng ánh trắng thanh
Sao đêm cũng ánh mong manh trên ngàn
Tâm tư rụng ý mênh mang
Mùi cơm gạo mới bay ngang thơm lừng
Bước chân dừng lại ngập ngừng
Cõi lòng chùn xuống nửa chừng nghe đau
Thời gian, quả thật qua mau
Ngày mai cũng hết ngày sau có còn
Đường làng đứng đợi cuối thôn
Đèn khuya đứng đợi đầu mòn phố xa
Khứ-Lai đáp khế, thế à !

*****550*****

Trường ca viễn xứ !

Tháng 3-2006

Những ngày xưa, mẹ thường hay hỏi
Đến bao giờ, trở lại thăm quê
Những ngày nay, em thường hay nói
Đến bao giờ, thì anh mới về
Thời gian trôi, cứ kéo lê thê
Mây lang thang, cứ dạt bốn bề

Thuyền xa bờ, vỗ sóng đê mê
Không nói trước nhưng dài ra đằng đẵng
Tôi ra đi, mẹ tôi chưa tóc trắng
Tôi chưa về, mẹ đã phủ cỏ xanh
Lá rung cây, đã bao lúc xa cảnh
Thời rung nhịp, đã bao lần cúng kỵ
Nhớ về mẹ, gọi phương trời mộng寐
Nhớ về em, gom một khoảnh mến thương
Xếp vành khô thắm đượm mấy lần sương
Đêm chưa xuống mà nhìn cây ướt lá
Tôi chưa về, quê xưa cũng sỏi đá
Tôi có về, sỏi đá cũng quê xưa
Khi nhớ nhưng, như những ánh sao thưa
Khi quên nhớ, cũng sao mờ nhấp nháy
Thuyền ai đưa đẩy
Bóng nước lung linh
Bến sông xưa không nhòa nhạt bóng hình
Quê làng cũ không phai mờ dấu tích
Để ta nghe những đêm dài cô tịch
Nhìn đêm khuya gõ nhẹ tiếng canh trường
Trông xa vời cho thắm nghĩa nhớ thương
Để hát khúc trường ca người viễn xứ !

*****551*****

Huyền hóa phô bày **(Sinh tồn là giành nhau sống chết !)**

Tháng 3-2006

Những sinh vật xuất hiện, bám trên vành đại địa
Từ loại nhỏ li ti, như con muỗi con mòng
Đến loại lớn như bò, trâu, voi, tê giác tông ngồng
Đến loài người trắng, đen, nâu, vàng, đủ cả

Mỗi một phút, hiện sinh bao hình hài mới lạ
Mỗi một giây, ẻ nhau hàng loạt, biến mất đi
Cấu xé, tranh giành, đâm đạp, giết chóc, chẳng ra gì
Thế sinh tồn là tranh nhau chết sống

Cùng rượt, bắt, chụp, vồ, kêu la thối bụng
Cùng xé, nhai, mổ, xẻ, dẫy dựa khóc thương
Ngẫu nghiêng đầu, đuôi, da, thịt, máu, xương
Bãi phù sinh bạo tàn hơn phù thế

Thoáng trông qua, không biết bao nhiêu mà kể

Từ loài hạ đẳng cho đến loại thượng thừa
Nhai tươi, nuốt sống, nấu chín, không chừa
Cùng tranh đoạt, cùng giành nhau sống chết

Lại chí chóc mà sinh ra hàng loạt
Lại kêu gào mà dẫy chết hàng lô
Sống thế ư ! Sống như thế, ô ô !
Chết thế ư ! Chết lạnh lùng, man rợ !

Hành tinh xanh, nhìn cho cùng, dễ sợ
Cũng máu xương làm ngập trái đất này
Cũng hình hài vùi tan nát phơi thây
Hỡi huyền hóa phô bày chi nông nổi !

*****552*****

Đất chùi ! Đất sụt !

*Viết để thương cho trận đất chùi, sụt, sạt, lở, xảy ra ngày 17-02-06
tại làng Ginsahugan, đảo Leyte, Phi Luật Tân, chôn vùi khoảng
2000 người mất xác, và xảy ra dù nhỏ hơn trên nhiều nơi khác.*

Đất chùi ! Đất sụt !
Mới đó ! Mà cả một làng, mất hút !
Mới đó ! Mà cả một vùng, nín khe !
Sỏi, bùn, đất, đá, sạt, lở, im re !
Cùng vùi lấp, cùng ngậm tằm, hết thở !
Một mình em, tay ôm đầu, bó rợ
Gia đình em biến mất, không còn một ai
Mẹ không kịp nhìn em, buông tay duỗi dài
Anh chị em, không kịp la, một, hai
Cha của em, không kịp thốt, biến mất
Em giẫm đôi chân, đất ơi là đất !
Em nắm đôi tay, trời ơi là trời !
Còn chi đâu nữa cuộc đời
Một mình em sống ở đời với ai
Còn chi, than ngán thở dài
Ngày nay đã hết, ngày mai sao còn
Khóc đi, cho nát tâm hồn
Buồn đi, cho rữa héo hơn trái sầu
Cái chết tức tưởi chìm sâu
Cát đá, bùn lầy nhầy nhựa
Xoáy thành một vùng, tua tủa
Khoảng năm bảy thước, trống chân
Biết làm sao nữa mà lần
Dò, tìm, coi chừng, chìm ngấm
Tay em vẽ một vòm trời màu tím
Đã hết rồi những êm ấm màu xanh
Gió đưa, cửa sổ không mảnh
Đời em héo hắt, treo cành tàn khô
Sóng đưa, cửa biển nhấp nhô
Đời em trống rỗng, nắm mồ không tên

Thời gian, liều thuốc lãng quên
Kinh hoàng tỉnh mộng, đêm đêm giạt mình
Thôi em, đừng khóc tội tình
May còn một núm ân tình, nghe em
Thôi em, đừng khóc nữa em
Bèo mây đã trải bức thêm phù vân
Trần gian biết lựa sao lần
Nhân gian biết lựa thế thân bao giờ
Cuộc đời, hư ảo hơn mơ !

*****553*****

Đủ rồi, thôi máu lệ !

Tháng 3-2006

Em càng lao vào cái chết
Thì người ta càng lên án
Em càng lao vào banh thâm
Thì người ta càng kinh hoàng
Em càng chống trả bạo tàn
Thì người ta thấy dã man
Chứ không có lắng nghe
Và không hề thương xót
Cái chữ lý, cắm trên đầu lửa đốt
Cái chữ tình, vùi dưới hố tối tăm
Chữ hận thù càng ngấm đấm, lên men
Chữ đối kháng càng sục sôi, bốc cháy
Càng công kích lại càng thêm thâu cáy
Đem dầu sôi, đổ lửa bỏng, coi chừng
Khi cả hai mà ngùn ngụt điên khùng
Cùng tán tận lương tâm,
chứ đừng nói tình người khô cạn
Khi đặng lưỡi, khi đặng chui, gãy cẳng
Khi thế cô, khi thế mạnh, đập chà
Họ đem cân, xét lại chuyện đã qua
Em hứng chịu, chúc đầu mà lao tới
Kẻ quyền lực, đùng chạm họ, làm gỏi
Kẻ cô cùng, đừng ép họ, hết chân
Đường song song mà không biết lượng phân
Càng cố phóng, càng lao vào thái cực
Dù vẫn biết, em đủ điều oan ức
Dù vẫn biết, người ta chẳng đặng đừng
Hãy ngừng tay, không nên nói chữ nhưng
Mà chỉ nói, đủ rồi, thôi máu lệ !!!

*****554*****

Cứ sống nghe em !

Tháng 3-2006

Cứ sống đi em
Cuộc sống của từng ngày

Dù có nhiều đắng cay
Khi đêm đến, em sẽ quên trong giấc ngủ
Cứ sống đi em
Phong trần đan kết đủ
Mỗi người, có nỗi khổ riêng
Chứ nào, phải một mình em
Khi bóng tối đang lên
Đèn nhà ai nẩy sáng
Nước sông kia, biết bao lần khô cạn
Ghềnh thác kia, biết bao lúc cheo leo
Lại còn dốc còn đèo
Lại còn hang còn hóc
Vây mà còn rơi, lộn nhào, lảng lóc
Vây mà còn đổ, chúi mũi, ngựa nghiêng
Dập vùi xơ xác triền miên
Quay quanh, đảo lộn liên liên chẳng ngưng
Khi yên, là chỉ có chùng
Rồi cơn thịnh nộ bùng bùng nổi lên
Như em, khi nhớ khi quên
Nhờ quên nhờ nhớ mà yên tạm lòng
Dù cho số phận long đong
Bao nhiêu cực khổ đem tròng vào thân
Nhưng nghĩ lại từng phần
Đắng cay là cái tận toan
Cũng đều nhờ em mà có
Hãy nhìn kia, miếng trầu sao ngon trong đó
Cũng nhờ chút vị hương cau
Lại thêm chút vị của vôi
Càng giã, càng nhai, lại càng đậm mùi chí lý
Cứ sống đi em
Đưa suy tưởng vào tận cùng của ý
Cứ sống đi em
Đưa tâm tư vào tận đáy của lòng
Nước còn khi đục khi trong
Em sẽ thấy niềm vui từ đau khổ
Nếu không đất, phân, chăm bón, hoa làm sao nở rộ
Nếu không chua, cay, phiền muộn, làm sao quý nụ cười
Điều tàn mới quý xinh tươi
Khổ đau mới quý tình người nghe em !

*****555*****

Thương-Ghét trong đời

Tháng 3-2006

“Thương nhau nước đục cũng trong

Ghét nhau nước chảy giữa dòng cũng do”
Thương nhau tẻ mấy cũng vờ
Ghét nhau tốt mấy cũng trề xỏ xiêng
Thương nhau rách nát cũng liền
Ghét nhau lạnh lặn huyền thuyên chê cười
Thương nhau chín bỏ làm mười
Ghét nhau thành chực cũng khươi chưa tròn
Thương nhau ô ứ cũng son
Ghét nhau thanh bạch vẹn toàn cũng chê
Thương nhau bảo vệ chở che
Ghét nhau tìm cách tung hê chợ chiều
Thương nhau vải bọc nhiều điều
Ghét nhau nhung lụa gấm thêu cũng thừa
Thương nhau xúng xính cũng vừa
Ghét nhau tươm tất cũng chưa đẹp lòng
Thương nhau o bế a tòng
Ghét nhau đánh đố ngoài vòng cuộc chơi
Ở đời rẻ rúng chi đời
Ở đời bôi dãi cho đời thêm đau
Trách chi một bãi nương dâu
Trách chi sóng bạc phủ đầu tang thương
Trách chi trắng xóa màu sương
Trách chi gió bụi trên đường phù tang
Hỡi ơi, cái thế trần gian
Hỡi ơi, cái cõi mệnh mang nghề thường
Một khi đã ghét khó thương
Đùng đem thương ghét chặn đường thế nhân
Cho đời đỡ bớt phong trần
Cho người đỡ bớt lựa lần mà đau
Chút gì, còn để cho nhau !

*****556*****

Đôi bờ nhớ thương

Tháng 3-2006

Tôi đứng bên này sông
Anh đứng bên kia sông
Cùng nói chuyện dòng sông
Mà cách nhau đôi bờ biên biệt
Nước vẫn chảy miên man thi thiết
Khi lặn tằm, khi nổi trận ba đào
Có những khi, mùa lũ lụt dâng cao
Làm sạt, lở, cho hai bờ tơi tả
Tôi dang ra, để tránh mưa tầm tã
Anh thụt lùi, để khỏi dầm mưa tuôn
Khi đã qua cơn thác lũ điên cuồng
Nước rút xuống, cùng trở về, đứng ngó
Cùng nhìn nhau giữa đôi bờ loang lổ
Chỗ phù sa, chỗ cát đá bùn lầy

Chỗ xoáy vòng, chỗ trộn lẫn đục ngây
Chỗ nghiêng ngửa, chỗ dập vùi lau lách
Một dòng sông, mà sao nhiều oan nghiệt
Biết bao phen phải lặn lội đưa đò
Hay bắc cầu, nối từng nhịp sao cho
Cầu không gãy, đau thêm cho lòng nước
Như Mỹ Thuận, mấy trăm năm châu chực
Như thuở nào, lại sợ Phá Tam Giang
Lúc nào cũng cách ngăn, cản trở đôi đàng
Muôn thông thương, phải bào mòn trí lực
Vì suối, nguồn lượn lờ uốn khúc
Vì sặc, nứa chằng chịt bao quanh
Nên ngăn che gió mát trong lành
Cùng gian khổ, và chưa trọn tình vui hưởng
Hãy ngược dòng tận nguồn dẫn thượng
Hãy xuôi dòng cuối ngọn ra khơi
Lắng nghe tiếng nói không lời
Vỗ về sông nước đây vui đôi bờ
Lắng nghe tiếng nói xa mơ
Dòng sông chỉ một, đôi bờ nhớ thương

*****557*****

Tiếng hát Việt Nam muôn đời

Tháng 3-2006

Rừng non nước Việt năm ngàn
Của giòng Hồng Lạc da vàng Rồng Tiên
Rừng non nước Việt ba Miền
Giang sơn gấm vóc hồn thiêng muôn đời
Rừng người dân Việt ta ơi
Nhớ về nguồn cội nơi nơi tôn thờ
Nhớ từ lập quốc dựng cờ
Mở mang xây dựng cơ đồ Việt Nam
Nhớ từ nguồn cội Văn Lang
Kinh bao thời đại huy hoàng đến nay
Ân thâm tiên liệt cao dày
Cháu con kế nghiệp không thay đổi lòng
Nói liền lịch sử một dòng
Nói liền một dải hình cong cơ đồ
Trong, thời gìn giữ diêm tô
Ngoài, thời giao hảo hải hồ bốn phương
Hiên ngang, lẫm liệt, đường đường
Tinh anh, khí tiết, chân phương sáng ngời
Quê hương, đất nước ta ơi
Dâng cao tiếng hát muôn đời Việt Nam.

*****558*****

Chưa nghề lối về

Tháng 3-2006

Mấy mươi năm, có còn gì không nữa !
Ta muốn tìm quá khứ những ngày xưa
Dù phôi pha theo cát bụi gió lùa
Nhưng sót lại chút nhạt nhòa dĩ vãng

Mấy mươi năm mạch hồng tươi khô cạn
Nhưng ẩn tàng những dáng dấp đan thanh
Gió vi vu xào xạc lá khua cành
Vẫn tê tỉ suối nguồn lay gốc cội

Theo đóm đóm lập lòe trong bóng tối
Ta lần mò tưới tắm hạt sương khuya
Nhìn thật sâu trong đồ nát chia lìa
Còn sót lại những gì chưa đánh mất

Nét thời gian trôi đi từng cung bậc
Nét không gian cô đọng nốt tình tang
Ta lắng nghe tiếng tích tịch giảng ngang
Còn rung động những âm từ hồi vọng

Động ly tâm, giọt hồng tươi còn nóng
Tĩnh quy tâm, chưa nghề lối đi về
Mấy mươi năm vẫn chưa vẹn ước thề
Trơ gốc cội giữa đất trời thăm thẳm.

*****559*****

Chuyện dài thi nhân

Tháng 3-2006

Vàng thơ, một đề nguyên xi
Khi đi với gió, khi về với trăng
Sợ thơ gọn sóng lãng tâng
Đầu vương góc biển, ngọn quầng thiên nhai
Vàng thơ, đem chẻ làm hai
Đã không ngắn bớt, còn dài quá thay
Càng trau càng chuốt càng lay
Càng xô sóng đẩy, càng dày lan xa
Vàng thơ, đem chẻ làm ba
Cả ba vương vãi hải hà chưa thuyên
Loang đi óng ánh mọi miền
Sông dài biển rộng con thuyền lác lư
Vàng thơ, đem chẻ làm tư

Vuông tròn nhồi nhét đã dư còn thừa
Dập vùi sương gió nắng mưa
Ngày nay vương nhện ngày xưa vương tằm
Vàng thơ, đem chẻ làm năm
Xa xôi vọng nhớ biệt tằm hiện về
Khói lam mờ tỏa sơn khê
Sương mù giăng mắc bốn bề mênh mông
Làm sáu, thử chẻ cho đồng
Phân lãn xuống biển, phân bông lên non
Phân thời ứng mộng sát son
Phân thời đậm nét, tang bông tinh anh
Làm bảy, thử chẻ thật nhanh
Thất phu hữu trách, sao đành sĩ phu
Xinh xang khế nễ ô dù
Bóng đêm che phủ, mịt mù sao ra
Làm tám, thử vút hết đà
Lưỡi hươu hết nổi, cán đà nhũn tay
Đất trời nghiêng ngửa lặn quay
Ba hồi trống giục đêm ngày chưa xong
Làm chín, đã hẳn đi đong
Tròn quay đứng lại, giữa vòng điểm tâm
Nếu cân, bắt hết thịnh âm
Nếu không, khơi động âm âm vang vang
Làm mười, cho trọn mười đàng
Lối dọc càng rộng, lối ngang càng dài
Đem thơ gởi chôn thiên thai
Trần gian còn nhắc chuyện dài thi nhân.

*****560*****

Cát bước rong chơi

Tháng 3-2006

Một ngày, rồi sẽ tới
Một ngày, rồi sẽ qua
Đầu non gát chiều tà
Hoàng hôn nghiêng bóng núi

Một ngày, sẽ hết buổi
Một ngày, sẽ đi qua
Đêm đến đợi trăng ngà
Giữa ngàn sao chi chít

Có những đêm đen nghịt
Có những đêm mù mờ
Đứng một cõi tro vơ
Hư vô lỏng lẻo quá

Kiếp phù du chi tá
Trên phù thế muôn trùng

Chỗ nào là vô cùng
Điểm về, đâu nói thử

Nện một khèo, ứ nự
Giáng một búa, thất kinh
Hư vô treo môn minh
Hỏi làm chi vũ trụ

Nhưng một thân là đủ
Cõi vạn hữu sắc không
Đi muôn cõi bình bồng
Có cần chi cát bụi

Nắm bắt là mê muội
Buông bỏ là mộng mơ
Chặt đứt hết hai bờ
Đâu không là tánh thể

Mỉm cười reo phù thể
Hãy cất bước rong chơi.

*****561*****

Hòa reo vạn hữu

Tháng 3-2006

Hãy nhắm mắt, thấu tận cùng thăm thẳm
Hãy lặng yên, thấu tận nẻo âm u
Hãy tịch băng, thấu tận chốn mịt mù
Và cho biết, ta ở đâu, lúc đó

Dù thân ta, thật vô cùng bé nhỏ
Nhưng đâu đâu, ta cũng có vô cùng
Đã có từ vô thi đến vô chung
Sao lại hỏi, ta là ai, còn mất

Vũ trụ vốn hư vô, nhưng ta đây chơn thật
Pháp giới vốn rỗng không, nhưng ta đây chơn hình
Dù nguyên, trung, hòa tử, nhưng ta đây, chơn linh
Từ hư huyền và tự thành muôn thể

Ta có mặt, thì ngại gì phù thể
Ta hiện hữu, thì ngại gì phù sinh
Nếu không ta, thì điểm ảo không mình
Nhưng đã có, nghĩa là ta bất diệt

Vì không biết, nên âu lo, sợ sệt
Vì không thông, nên hoảng hốt, chẳng yên
Khi nhận ra, như thạch trụ ba kiềng
Hòa nhất thể như kim cương bất hoại

An như thế, thì tâm như chói lọi
Nhiên như thế, thì tâm thể diễm hằng
Đường thênh thang, ta cứ bước thông dong
Cứ vui sống, và hòa reo vạn hữu.

*****562*****

Chia sẻ với đời

Tháng 3-2006

Em đã khổ bao nhiêu,
Em có thấy người ta khổ
Em đã đau bao nhiêu
Em có thấy người ta đau
Tay ôm tay, tròn lên gối, bó đầu
Thế thì em, đâu có nào đến nỗi

Em đã cực bao nhiêu
Em có thấy người ta cực
Em đã buồn bao nhiêu
Em có thấy người ta buồn
Mắt lung tròng, hoen ngấn lệ, trào tuôn
Không muốn khóc, nhưng giọt khô lá chả

Em gian nan, người ta tàn hoa lá
Em rã rời, người ta thở hết ra
Em nhiều khê, người ta thẩu ta bà
Cứ nhìn đi, mới biết mình còn đỡ

Em thiếu thốn, người ta giăng bủa nợ
Em nghèo nàn, người ta chẳng dính xu
Hãy nhìn trông những mảnh tối âm u
Em mới thấy chưa tận cùng thân phận

Vốn cuộc đời, là cát đá, bùn nhơ, cặn bản
Nhưng chính ta có thanh cao, thánh thiện gì đâu
Vốn đã mang nghiệp dĩ phải tìm châu
Chứ nếu không, thì làm sao tức trái

Hãy nhận và trả, chứ không nên trốn chạy

Hãy đối và đầu, chứ không nên buông xuôi
Khi đi qua, là khứ tự thoái lui
Hiện và tương sẽ không còn trói buộc

Khi tâm em đã thắp lên ngọn đuốc
Đường mù mờ sẽ biết lối để đi
Một lúc kia sẽ có tiếng thềm thì
Em sẽ thốt, ồ, thì ra, thế nhĩ !

*****563*****

Xin màn đêm khép lại !

*Cảm tác để chia sẻ với đồng bào ruột thịt, phải trả giá tự do
16 năm trường tại Phi Luật Tân từ những năm 1990.
Đến nay (cuối tháng 3-06), Hoa Kỳ đã nhận 1561 người,
Úc : 230 người, Na Uy : 107 người. Gia Nã Đại đang xét 27 người.
Vẫn còn 108 gia đình gồm 188 người đang chờ và chưa ai nhận ?
Tháng 3-2006*

Đường tự do, ôi con đường quá đắt
Mười sáu năm, một khung trời khép chặt
Một khoảng đời, vùi dập chốn thương đau
Ngày tháng dài, ngóng đợi vẫn chìm sâu
Thời khắc gõ, trông chờ, mòn mi mắt

Đường tự do, ôi con đường quá đắt
Chọn hướng đi, lại bịt lối lưu đày
Sóng vui đây, từng giọt đắng cay cay
Nhỏ dai dẳng giữa hai bờ ngăn lệ

Bên này bờ, sợi dây thòng ngấp nghé
Bên kia bờ, đóng cánh cửa, giằng co
Ôi, những con người đi tìm cuộc sống tự do
Chỉ phó thác mơ hồ trao thân phận

Chữ ty nạn, đã xếp thành lá chắn
Chữ dung từ, đã khép nép lạng tăm
Chữ nhân đạo, đã khép lối, nhùng nhằng
Vòng kẽm sắt, thêm nhiều khung xích khóa

Cửa công pháp là chiếc vòng kẽm tỏa
Cửa công quyền là vỏ bọc ú tim
Tìm tự do, bị nhét vào xà lim
Người vô tội mang bao nhiêu ách vạ

Phủ Cao Ủy, đứng canh chừng, mặc cả

Đường đào-ty, hết chính sách, lỗi thời
Mười sáu năm muốn cùng kiệt tàn hơi
Họ mới hốt, đang hốt, chưa hốt, vậy mà mừng hết lớn

Trong tận cùng đau đớn
Trong tuyệt vọng âu lo
Ôi cái giá tự do
Phải đổi đầu sống chết

Mười sáu năm, biết bao nhiêu tì vết
Mười sáu năm, nói chi nữa, dư thừa
Đêm khung trời được mây ánh sao thưa
Tăm tối quá, xin màn đêm khép lại !!!

*****564*****

Cúng Dường Phật Đản

Mặc Giang * 10-5-06

Ngày Rằm tháng Tư
Ngày Khánh Đản huy hoàng
Mở ra một triện son
Ấn mười phương ba cõi
Ba nẻo trầm luân, chúng sanh đà mòn mỏi
Sáu đường thống khổ, muôn loại thấm niền đau
Tự cung trời Đâu Suất
Khi khế cơ khế lý hợp đầu
Ngài xuất Thánh nhập phạm
Sáng hơn vàng nhật nguyệt
Bảy bước nở hoa, sen vàng diễm tuyệt
Đất trời rung động, lay chuyển mười phương
Hân hoan mừng đón, bậc xuất thế phi thường
Mở cửa huyền vi, trên đường sinh diệt
Thương chúng sinh mê mờ, lạnh băng hơn giá tuyết
Thương muôn loài chìm đắm, than hảm hơn diễm son
Ngài ứng thế pháp trần
Ban cam lộ pháp vương
Khai ba rừng pháp tạng
Ngày Rằm tháng Tư
Ngày Phật Đản Sinh
Hoa chân lý muôn đời luôn tỏa rạng
Đạo nhiệm màu muôn thuở mãi truyền lưu
Kính lạy Đức Thế Tôn
Thiên như chi đạo sư
Kính lạy Đức Trung Tôn

Tứ sanh chi từ phụ
Đền trí tuệ soi khắp cùng phạm vũ
Đức từ bi thấm nhuận khắp muôn phương
Hoàng khai đạo lý chơn thường
Chúng sanh ba cõi, sáu đường đồng quy
Chấp tay bất khả tư nghì
Cúng dường Phật Đản huyền vi nhiệm mầu.

*****565*****

Một Cảnh Hoa Dâng Mẹ !

Tháng 5-2006

Xin ngắt một cành hoa dâng mẹ
Mẹ là thiêng liêng, là tất cả nhiệm mầu
Mẹ đã đi rồi, từ nay tìm mẹ ở đâu
Mây ngũ trên ngàn, bóng tối chìm sâu

Xin ngắt một cành hoa dâng mẹ
Mẹ là tình thương, là tất cả cuộc đời
Mẹ đã đi rồi, thôi còn gì nữa mẹ ơi
Con đi tìm mẹ, từng bước đơn côi

Xin ngắt một cành hoa dâng mẹ
Mẹ là muôn sông, là biển cả rạt rào
Mẹ đã đi rồi, bầu trời mất hết trăng sao
Con đi tìm mẹ, bóng dáng hư hao

Xin ngắt một cành hoa dâng mẹ
Mẹ là yêu thương, là cao quý khôn lường
Mẹ đã đi rồi, hương thờ nhả khói mờ sương
Có những đêm về, lạnh lạnh thê lương

Xin ngắt một cành hoa dâng mẹ
Hoa hời là hoa, hoa màu trắng hay màu hồng
Trắng đã phai nhòa, mà hồng đã chết màu bông
Con đứng một mình, tìm mẹ, đêm đông !!!

*****566*****

Một cảnh hoa trắng thiên thu

Tháng 5-2006

Ngày xưa mẹ dắt con đi
“Con đi trường học, mẹ đi trường đời”

Ngày xưa mẹ dắt con chơi
Con chơi bé bỏng, mẹ chơi thể trần
Lớn lên bôn bả lập thân
Mẹ dần nghiêng bóng phù vân nắng chiều
Đến khi biết tiếng mẹ yêu
Mẹ ã về với tịch liêu cuối trời
Còn đâu câu nói tiếng cười
Chín còn không có, hỏi mười mà chi
Mẹ ơi, tìm bóng biệt ly
Bên cầu Á Tử, sâu bi thì thâm
Mẹ ơi, tìm bóng biệt tãm
Bên dòng sinh tử, ngàn năm xa mờ
Trầm hương quyện khói đêm mơ
Con kêu tiếng mẹ, cuối bờ hoang vu
Một cảnh hoa trắng thiên thu
Gắn trên giá lạnh, mịt mù mẹ ơi !

*****567*****

Công Đức Sinh Thành

Tháng 5-2006

“Ba năm bông ả cảm ơn cha
Chín tháng cưu mang nhờ đức mẹ”
Bốn chữ tứ ân, tình cao cả
Chín chữ cù lao, nghĩa thâm sâu
Tình thương mẹ, biển Đông thấm vào đâu
Công đức cha, núi Thái làm sao sánh
Thương nhớ mẹ, hãy tô bồi tâm tánh
Thương nhớ cha, hãy tôi luyện trung trinh
Sống ở đời, đừng câu nệ hy sinh
Mà cảm khái những gì ta có thể
Nhớ ơn cha, tấm thân ta là đê
Đỡ phong trần, đi công hiến quê hương
Nhớ đức mẹ, cuộc đời ta là đê
Mang tin yêu, đi xây dựng tình thương
Đáp như thế, chưa tròn ơn cha mẹ
Đền như thế, chưa vẹn nghĩa Song Đường
Như núi rừng, bàng bạc lộng Thái Sơn
Như biển Đông, mênh mang triều sóng vỗ
Chiều nghiêng bóng đổ
Công đức sinh thành
Mây trắng trời xanh
Ngàn năm lan tỏa !

****568****

Phù sinh khua sỏi đá

Tháng 8-2006

Đã biết khổ lại lao vào cái khổ
Đã biết đau lại lao vào cái đau
Thế thì sao không bạc hếu mái đầu
Đừng nói chuyện lưa thưa vài cọng trắng

Ngồi một mình lặng yên trong trống vắng
Trông lạnh tanh như một cõi mò ma
Càng thăm sâu những nghiệt ngã ta bà
Để thử sức bình sinh treo độc mộc

Ngồi một mình trầm tư bên thảo cốc
Nhìn hư vô nhòa nhạt phủ xa mờ
Vãi tan hoang rơi rụng những vàng thơ
Rớt xuống bãi phù sinh khua sỏi đá

Cuộc đời ta, còn gì không chi tá
Góp rong rêu vẽ dấu nét nghệ thường
Biết thế rồi nhưng nặng nặng vấn vương
Ba vạn sáu, ôi vẫn còn ngần quá

Lúa chín trĩu ngát mầm non lá mạ
Đất khô cần ươm ngọc trở tinh hoa
Bên ngoài kia, đêm xuống lạnh sương sa
Thế lòng ta máu hồng làm sao cạn

Chiều nghiêng ghèn rắng
Mây ngủ lưng trời
Vạn hữu trùng khơi
Còn đó chơi vơi.

*****569*****

Mừng Phật Đản Sinh

Tháng 8-2006

Ba ngàn thế giới đều rung chuyển
Cùng hân hoan mở hội rải hoa
Cùng dâng vãn hội nhập cõi ta bà
Cúng dường ngày Phật Đản Thích Ca
Vườn Lâm Tỳ Ni, hoa vô ưu thơm bát ngát

Nước Ca Tỳ La, thần dân trời nhạc hát tung bừng
Mừng ngày Phật Đản huy hoàng
Mừng ngày Thích Tôn giáng thế
Bốn loài chúng sanh hết khổ
Sáu đường sinh tử hết đau
Tựa nương dưới ánh đạo màu
Đuốc tuệ, từ bi soi sáng
Ba ngàn thế giới hoan ca
Mừng vui dưới ánh Phật Đà
Mừng ngày Phật Đản, Đức Thích Ca ra đời
Phổ chiếu Đạo Vàng, ban pháp nhũ nơi nơi
Cứu độ chúng sanh, lên thuyền từ bát nhã
Cứu độ muôn loài, dứt tằm tối làm mê
Mừng ngày Phật Đản, Đức Thích Ca giáng trần
Khái sáng Đạo màu, ban pháp nhũ thanh lương
Ba rùng giáo lý, soi khắp cùng thế giới
Mười phương tam thế, nhờ cam lộ Pháp Vương.

*****570*****

Mừng Ngày Phật Đản

Tháng 8-2006

Mừng ngày Phật Đản tháng tư về đây
Nam bắc đông tây một dạ chí thành
Nhân loại năm châu cùng chung qui hướng
Xây Đạo Từ Bi theo bóng Cha Lành
Mừng ngày Phật Đản tháng tư hàng năm
Tự độ độ tha quả mãn châu viên
Chuyên xe tam thừa, hoằng dương chánh pháp
Mười phương ba cõi đều nhờ Đạo Thiêng
Ngày Phật Đản huy hoàng
Khắp nhân thiên hân hoan
Cùng tung bừng mở hội
Hòa ca ánh đạo vàng
Ngày Phật Đản thiêng liêng
Chúng sanh khắp mọi miền
Cùng chấp tay đánh lễ
Vui mừng ánh đạo thiêng
Mừng ngày Phật Đản tháng tư về đây
Nguyện Đức Thế Tôn ân đức sâu dày
Chúng con lòng thành nhất tâm đánh lễ
Nguyện khắp nhân gian nhuận thấm Đạo Vàng
Mừng ngày Phật Đản tháng tư về đây
Nguyện ánh từ quang phổ chiếu muôn phương

Chúng sanh dị đồng thành tâm quy ngưỡng
Dưới Bóng Cha Lành, Điều Ngự Pháp Vương.

(trang 571)

Kính lạy Đức Phật Thích Ca

Tháng 8-2006

Nam Mô Thích Ca Mâu Ni Phật
Kính lạy Đức Phật Thích Ca
Từ trời Đâu Suất giáng trần
Tỳ Ni, vô ưu bưng nở
Vương thành Tịnh Phạn Tỳ La
Nam Mô Thích Ca Mâu Ni Phật
Kính lạy Đức Phật Thích Ca
Từ thân cắt ái xuất gia
Sáu năm rừng già khổ hạnh
Bồ Đề tóc chứng đạo ca
Bốn mươi lăm năm trường, hoằng khai chuyển hóa
Hơn ba trăm hội, thân giáo thuyết kinh
Ba rừng giáo lý, rạng rỡ pháp vương
Tám mươi tuổi thọ, an nhiên thị tịch chơn thường
Nam Mô Thích Ca Mâu Ni Phật
Kính lạy Đức Phật Thích Ca
Bổn Sư Giáo chủ Ta bà
Trang Nghiêm liên đài hiện kiếp
Dứt mê, bờ giác không xa
Kính lạy Đức Phật Thích Ca
Tại rừng song thọ Sa La
Pháp âm hòa vang bất tuyệt
Đồng thanh niệm niệm Phật Đà
Nam Mô Thích Ca Mâu Ni Phật
Nam Mô Thích Ca Mâu Ni Phật
Nam Mô Thích Ca Mâu Ni Phật
.....

(trang 572)

Kính lạy Đức Phật Di Đà

Tháng 8-2006

Nam Mô A Di Đà Phật
Kính lạy Đức Phật Như Lai
Từ quang tỏa sáng liên đài
Chúng con ngày tối đêm dài

Kể từ bất giác khứ lai
Nam Mô A Di Đà Phật
Kính lạy Đức Phật Thế Tôn
Chúng sanh đau khổ mỗi mòn
Tang thương trầm thống dập dồn
Nỗi chìm sinh tử trầm luân
Nam Mô A Di Đà Phật
Lạc Bang Giáo chủ Tây Phương
Bốn mươi tám nguyện không lường
Mười niệm tâm không thất tán
Một đường về bến thanh lương
Nam Mô A Di Đà Phật
Liên trì ao báu nở hoa
Hoa sen chín phẩm kết tòa
Một lòng Tây Phương trực vãng
Chấp tay đồng niệm Nam Mô
A Di Đà Phật Nam Mô
A Di Đà Phật Nam Mô
A Di Đà Phật Nam Mô
.....
(trang 573)

Nam Mô Đức Phật Di Đà

Tháng 8-2006

Nam Mô Đức Phật Di Đà
Phóng quang tiếp độ hằng hà sinh linh
Kể từ bất giác vô minh
Trầm luân biển khổ tử sinh mịt mờ
Nam Mô Đức Phật Di Đà
Chúng sanh trong cõi Ta Bà khổ đau
Liên hoa chín phẩm muôn màu
Dang tay độ tận con tàu trần gian
Khổ ải ngập tràn
Tang thương trầm thống
Mê mờ ảo vọng
Chìm nổi ba sinh
Bất giác quên mình
Lầm đường lạc lối
Từ nay sám hối
Xin nguyện quay về
Nam Mô Đức Phật Di Đà
Chúng con lạc mất căn nhà xưa nay
May nhờ Phật Tổ giải bày
Chúng con xin nguyện từ nay trở về

Nam Mô Đức Phật Di Đà
Nhất tâm bất loạn, sát na dứt liền
Từ quang phổ chiếu thiêng liêng
Đằng vân chi lộ về miền Tây Phương
Nam Mô Tây Phương Giáo Chủ, A Di Đà Phật
Nam Mô Tây Phương Giáo Chủ, A Di Đà Phật
Nam Mô Tây Phương Giáo Chủ, A Di Đà Phật
.....
(trang 574)

Kính lạy Đức Phật Dược Sư
Tháng 8-2006

Kính lạy Đức Phật Dược Sư
Đông Phương Giáo Chủ năng dư
Chúng sanh một lòng quy ngưỡng
Linh thiêng bất khả tư nghì
Đảnh lễ Đức Phật Dược Sư
Trang nghiêm sắc tướng lưu ly
Bốn nguyên mười hai nguyện lớn
Ân thâm biển thệ từ bi
Kính lạy Đức Phật Dược Sư
Chúng sanh đa bệnh không lường
Bệnh thân, bệnh tâm, bệnh chướng
May nhờ Đức Phật Quang Vương
Nhớ xưa một Thầy Thư ký
Sống trong đau khổ âm thầm
Thời thời tâm thành niệm ý
Kiếp sau thành Ngài Ngọc Lâm
Hồi nhân sinh trần thế
Ai bệnh khổ nguyện cầu
Hồi trần lao biển khổ
Ai hiểu được ân sâu
Cuộc đời là trọ quán
Đây diệu tánh chơn thường
Tử sinh là ghềnh ráng
An lành niệm Quang Vương
Nam Mô Dược Sư Lưu Ly Quang Vương Phật
Nam Mô Dược Sư Lưu Ly Quang Vương Phật
Nam Mô Dược Sư Lưu Ly Quang Vương Phật
.....
(trang 575)

Nam mô Di Lạc Tôn Phật
Tháng 8-2006

Nam Mô Di Lạc Thế Tôn
Đương Lai thị hiện châu toàn Long Hoa
Độ sinh, thuyết giáo ta bà
Mở ra Ba Hội về nhà Như Lai
Nam Mô Di Lạc Thế Tôn
Từ bi, hỷ xả, hân hoan tuyệt vời
Cung trời Đao Lợi dõng soi
Đương Lai ứng thế cứu đời chúng sanh
Vào một thuở thời Đường
Bồ Đai là hiện thân
Trên vai mang một đũa
Bụng chứa một bầu bao
Chứa những gì khó chứa
Xưa nay mấy ai, nào !
Chỉ làm mà không nói
Tay phát phát cười khi
Đến khi biến mất đi
Ta chính là Từ Thị
Nam Mô Di Lạc Thế Tôn
Chúng sanh tha thiết mỗi mòn
Bởi thời pháp nhược ma cường
Xin Ngài ứng hiện pháp thân
Nam Mô Di Lạc Hạ Sanh
Mười phương một dạ chí thành
Long Hoa trông chờ mở Hội
Xin Ngài cứu độ quần sanh
Nam Mô Long Hoa Hải Hội
Nam Mô Long Hoa Hải Hội
Đương Lai Hạ Sanh Di Lạc Tôn Phật
Đương Lai Hạ Sanh Di Lạc Tôn Phật
.....
(trang 576)

Nam Mô Phật Mẫu Chuẩn Đề
Tháng 8-2006

Nam Mô Phật Mẫu Chuẩn Đề
Ban ân thí đức chan hòa thanh lương
Chúng sanh khổ ải trăm đường
Lại thời mật pháp nhiều như ngạt tràn
Nam Mô Phật Mẫu ai lân
Cứu nhân độ thế dương trần làm than
Tai ương trầm thống vô vàn
Chìm muôn tội lỗi xa ngàn hiền lương
Nam Mô Phật Mẫu xót thương

Cứu người tánh thiện cứu phường tà ma
Diêm phù kham nhẫn ta bà
Chúng sanh quên mất căn nhà Như Lai
Thiện với ác tuy hai
Nhưng cả hai là một
Lìa hai bờ xấu tốt
Một với một không hai
Đâu bờ đề, đâu phiền não
Đâu bờ giác, đâu bến mê
Một khi đã quay về
Tất cả đều quy nhất
Nam Mô Phật Mẫu bản hoài
Chúng sanh nhớ Mẹ,
như sông Dài nhớ sông Thương
Đi xa, quên dấu quên đường
Đi về, lại nhớ cố hương mà về
Nam Mô Phật Mẫu Chuẩn Đề
Nam Mô Phật Mẫu Chuẩn Đề, Nam Mô.

(trang 577)

Xưng Tán Đức Quán Thế Âm

Tháng 8-2006

Nam Mô Quán Thế Âm Bồ Tát
Từ nhân thị chúng sanh
Mắt thương nhìn cuộc đời
Ngàn tay ngàn mắt, chiếu diệu nơi nơi
Đại bi đại nguyện, cứu khổ cho đời
Nam Mô Quán Thế Âm Bồ Tát
Lắng tai nghe, tiếng cứu khổ tầm thanh
Lắng tai nghe, tiếng nghệt ngã điêu linh
Cửa trần gian, cửa vạn loại, cửa nhân sinh
Cứu độ chúng con, muôn vẻ muôn hình
Nam Mô Quán Thế Âm Bồ Tát
Mẹ Hiền, trang trải đức tình thương
Chúng sanh khổ nạn khắp trăm đường
Hỷ nộ dục lạc ai ái ố
Cam lộ bình thù, nước cảnh dương
Nam Mô Quán Thế Âm Bồ Tát
Xin Ngài thù từ cứu chúng con
Trần lao nghiệp cảnh khổ không lường
Nước mắt còn nhiều hơn nước biển
Nguyện Đức Từ Bi chứng lòng con
Nam Mô Quán Thế Âm Bồ Tát
Nam Mô Quán Thế Âm Bồ Tát

Nam Mô Quán Thế Âm Bồ Tát

.....

(trang 578)

Xưng tán Ngài Đại Thế Chí

Tháng 8-2006

Nam Mô Bồ Tát Đại Thế Chí

Tâm như tuệ mới là tâm như ý

Tánh như tuệ mới là tánh Như Lai

Hạnh nguyện châu toàn chân thiện mỹ

Phàm, Thánh đừng quên những lời này

Nam Mô Bồ Tát Đại Thế Chí

Ngài đang cùng Bồ Tát Quán Thế Âm

Vì Từ Phụ Di Đà

Ứng hóa vô số thân

Châu du khắp mười phương

Cứu chúng sanh không lường

Chúng sanh, bởi vì đâu thông khổ

Bởi do vì thiếu đức tuệ quang minh

Nhân gian, bởi vì không tầm quý

Nên chất chồng tham nã điều linh

Nói và làm mà trước, không suy nghĩ

Thì hậu quả sẽ biết đâu mà lường

Khi đã vắt cạn nguồn cơn của ý

Thiếu từ bi trí tuệ, vẫn đau thương

Nam Mô Đức Đại Thế

Chúng sanh từ nay, nhớ ơn Ngài

Bất luận việc gì, phải tính một hai

Ly đã sai, dậm ngàn còn phi mã

Chúng sanh từ nay, noi gương Ngài

Trên đường về pháp tánh Như Lai

Trên đường về pháp tánh Như Lai

.....

(trang 579)

Xưng tán Bồ Tát Văn Thù

Tháng 8-2006

Nam Mô Bồ Tát Văn Thù

Trí tuệ, sanh ra Chư Phật ba đời

Trí tuệ, phá tà hiển chánh thời thời

Nên trí tuệ, chính là kim cương trí

Còn đâu là bến mê

Nơi nào không bờ giác

Nam Mô Bồ Tát Văn Thù

Bởi chúng sanh mờ tối âm u
Chứ phải đâu Hiền Giả Quá Ngu
Tránh làm sao trầm luân thống khổ
Bởi chúng sanh tự nhốt ngục tù
Không dùng chân, thiếu phước, vụng tu
Thì ba cõi là căn nhà lửa
Địa ngục không chỗ chứa
Đường Thánh chẳng chịu về
Chân chừ rồi lần lửa
Nên trần ngập sông mê
Hỡi chúng sanh, tỉnh thức
Đừng có mãi nhiều lời
Đêm tàn canh, thao thức
Đừng có mãi lời bơi
Nương nhờ Bồ Tát Văn Thù
Thanh gươm trí tuệ tuyệt vời
Cắt đứt muôn ngàn hư dối
Một khi đã quyết
xa lìa ba cõi
Chơn thường, chơn lạc,
ngã tịnh là đây
Nam Mô Văn Thù Sư Lợi Vương Bồ Tát
Nam Mô Văn Thù Sư Lợi Vương Bồ Tát
Ma ha tát
.....
(trang 580)

Xưng Tán Bồ Tát Phổ Hiền
Tháng 8-2006

Nam Mô Bồ Tát Phổ Hiền Vương
Một, nguyên đánh lễ Chư Phật
Hai, nguyên xưng tán Như Lai
Ba, nguyên rộng khắp cúng dường
Bốn, nguyên sám hối nghiệp chướng
Nam Mô Bồ Tát Phổ Hiền Vương
Năm, nguyên tùy hỷ công đức
Sáu, nguyên thỉnh chuyển pháp luân
Bảy, nguyên thỉnh Phật trụ thế
Tám, nguyên thường tùy Phật học
Nam Mô Bồ Tát Phổ Hiền Vương
Chín, nguyên hằng thuận chúng sanh
Mười, nguyên khắp đều hồi hướng
Mười phương thế giới vô lượng
Chúng sanh Tứ Thánh đồng về
Không còn bờ Giác bến mê

Tất cả, đồng chơn, nhất thể
Không còn lậu, thô, vi, tế
Như như, hằng viễn, như như
Nam Mô Bồ Tát Phổ Hiền Vương
Nam Mô Bồ Tát Phổ Hiền Vương

.....
(trang 581)

Nơi gương Đức Mục Kiên Liên

Tháng 8-2006

Nam Mô Bồ Tát Mục Kiên Liên
Sáng soi con đường hiếu hạnh
Đáp đền công đức Mẹ Cha
Cũng vì con cháu oan gia
Đọa đày, làm than, thông khổ
Kính lạy Bồ Tát Mục Kiên Liên
Thập đại, thần thông đệ nhất
Sau khi tu hành chứng đắc
Dối soi, tìm kiếm Mẹ già
Không ngờ A Tỳ địa ngục
Thanh Đề đền tội can qua
Mẹ ơi Mẹ ơi ! Mẹ ơi Mẹ ơi !
Cơm đá đã biến thành than
Lòng con đau xót vô vàn
Hàm chông, còn thêm chảo lửa
Ruột cào, tim thắt, nát tan
Vội về bạch Phật Như Lai
Mẹ con thống khổ tuyền đài
Xin Ngài tâm phương giải cứu
Phật rằng, Pháp Hội Vu Lan
Kính lạy Bồ Tát Mục Kiên Liên
Chúng con, nhất nhất noi gương
Đền ơn dưỡng dục song đường
Núi cao, sông sâu, biển cả
Công Cha nghĩa Mẹ, tình thương
Kính lạy Bồ Tát Mục Kiên Liên
Chúng con, lớp lớp hàng hàng
Thành tâm thiết lễ đàn tràng
Nguyện Phật mười phương minh chứng
Cúng dường Pháp Hội Vu Lan
Cúng dường Pháp Hội Vu Lan

.....
(trang 582)

Xưng tán Bồ Tát Địa Tạng

Tháng 8-2006

Nam Mô Bồ Tát Địa Tạng Vương
“U Minh Giáo chủ Bốn tôn
Địa ngục vị không, thế bất thành Phật
Chúng sanh độ tận, phương chứng Bồ Đề”
Tu Di vời vợi, còn nhỏ sơn Khê
Nam Mô Bồ Tát Địa Tạng Vương
Vì thương chúng sanh, phát đại bi tâm
Vì cứu chúng sanh, phát đại bi nguyện
Màn đêm chợt tắt, sáng hơn trăng rằm
Ngọn lửa đại hùng, tuyết lở, băng tan
Kính lạy Bồ Tát Địa Tạng Vương
Chúng con phủ phục kính ơn Ngài
Địa ngục chín tầng, xin tiếp tay
Trần lao nghiệp cảnh, xin lìa dứt
Nào dám dễ duôi, phụ ơn Ngài
Kính lạy Bồ Tát Địa Tạng Vương
Biển khổ luân hồi sóng đại dương
Bến mê, bờ giác, đã tỏ tường
Tam đồ, bát nạn, câu ly khổ
Thế thế hồng truyền Địa Tạng Vương
Nam Mô Bồ Tát Địa Tạng Vương
Nam Mô Bồ Tát Địa Tạng Vương
Nam Mô Bồ Tát Địa Tạng Vương

.....
(trang 583)

Xưng tán Bồ Tát Hộ Pháp

Tháng 8-2006

Nam Mô Bồ Tát Hộ Pháp
Chúng con phước mỏng tội dày
Không sanh vào thời Đức Phật
Khổ đau, nghiệp chướng, đọa đày
Chất chồng bi lụy đắng cay
Kính lạy Bồ Tát Hộ Pháp
Trong thời mạt pháp nhiều nhưong
Trong thời pháp nhược ma cường
Đạo đức suy vi ma chướng
Chánh tà hỗn tạp mà thương
Kính lạy Bồ Tát Hộ Pháp
Thùy từ bảo vệ thiên môn
Thế đạo nhân tâm điên đảo

Quý ma bức bách kinh hồn
Chúng sanh sơ cơ ngỡ ngác
Cao tăng thạc đức hao mòn
Kính lạy Bồ Tát Hộ Pháp
Thùy từ chấn tích trùng quang
Phá tà hiển chánh đường đường
Thiện ác một lòng qui nhiếp
Trước tòa Điều Ngự Pháp Vương
Cho ánh đạo huy hoàng
Cho nhân thế hòa vang
Cho ánh đạo huy hoàng
Cho phạm vũ trang nghiêm.

(trang 584)

Xưng tán Bồ Tát Giám Trai

Tháng 8-2006

Nam Mô Bồ Tát Giám Trai
Gia trì đại chúng không ai nào phiền
Đẹp thay chiếc áo phước điền
Một trăm mảnh vá nối liền đẹp thay
Nam Mô Bồ Tát Giám Trai
Đại chúng hòa hợp lòng Ngài thanh thoi
Đạo mâu là đạo cứu đời
Cứu cho tứ chúng thời thời hỷ hoan
Đá mòn nhưng dạ chẳng mòn
Trăng tròn mười sáu trăng tròn đẹp không
Nam Mô Bồ Tát Giám Trai
Nhìn trông nước chảy về sông
Sông đi ra biển, biển trông về nguồn
Trầm hùng tiếng mõ lời chuông
Chan hòa đại chúng tròn vuông vuông tròn
Đá vàng đem thử sắt son
Trang nghiêm thanh tịnh đẹp hơn đá vàng
Cũng nhờ Bồ Tát Giám Trai
Thiền gia sứ giả xin Ngài chứng tri
Nam Mô Bồ Tát Giám Trai
Nam Mô Bồ Tát Giám Trai.

(trang 585)

(Lưu ý : Hai bài Phật Giáo Việt Nam Ca, và Phật Giáo Việt Nam Sử Ca, Có đề số (1), số (2), là hoán chuyển ra hai cách, để tùy anh em Nhạc sĩ chọn theo phương cách nào, cho giai điệu nào, nhưng phải là giai điệu hùng ca, mạnh mẽ, tự hào, ca ngợi).

Phật Giáo Việt Nam Ca (1)

Tháng 9-2006

Phật Giáo Việt Nam, hai ngàn năm trên nước non này
Hòa cùng dân tộc, qua bao thời kỳ vinh nhục thịnh suy
Hòa cùng quê hương, qua bao thời gian thăng trầm nguy biến
Chuyển hóa đời đời, trí tuệ, từ bi.

Phật Giáo Việt Nam, hai ngàn năm trên nước non này
Từ Bắc Nam Trung, cho đến mọi miền
Xây dựng tin yêu, chan hòa sức sống
Lịch sử theo dòng, nhuận thấm hồn thiêng

Việt Nam-Phật Giáo. Phật Giáo-Việt Nam
Bắc Nam Trung cùng. Ca hát vang vang
Quê hương-Phật Giáo. Phật Giáo-quê hương
Trên khắp nẻo đường. Xây dựng tình thương

Phật Giáo Việt Nam, hai ngàn năm trên nước non này
Tùy duyên bất biến, không một đổi thay
Như gió ngàn bay, như sữa với nước
Như tiếng chuông ngân, vang vọng tháng ngày

Phật Giáo Việt Nam, hai ngàn năm trên nước non này
Từ thuở du truyền, cho đến hôm nay
Kế thế truyền lưu đến tận ngàn sau
Gieo rất muôn phương nhuận thấm đạo vàng.

(Trang 586)

Phật Giáo Việt Nam Sử Ca (1)

Tháng 9-2006

Phật Giáo Việt Nam, hai ngàn năm lịch sử
Từ thuở sơ thời, thế kỷ thứ hai thứ ba
Khương Tăng Hội, Chi Cương Lương, Mậu Bác cao tăng
Thứ sáu kỷ nguyên, Tỳ Ni Đa Lưu Chi sơ tổ
Kế thế hoàng dương, Vô Ngôn Thông, Thảo Đường
Bước vào đời Trần, Tuệ Trung Thượng Sĩ
Thuần túy Việt Nam, Yên Tử Trúc Lâm
Thời đại vàng son, Đinh Lê Lý Trần
Thừa tiếp Trong-Ngoài, đến tận hôm nay
Lâm Tế, Minh Hải, Nguyên Thiều, Liễu Quán
Khắp Bắc Trung Nam, đều Tôn-Tử từ đây
Dù Nam-Bắc truyền, Đại thừa-Nguyên thủy
Dù hệ Khất Sĩ, Thiền-Tịnh tương dung
Chung cùng mẫu số, Phật Giáo Việt Nam
Phật Giáo Việt Nam, muôn năm
Phật Giáo Việt Nam, huy hoàng
Phật Giáo Việt Nam, đời đời
Phật Giáo Việt Nam, thiêng liêng.
Phật Giáo Việt Nam, Phật Giáo Việt Nam, muôn năm

Phật Giáo Việt Nam, Phật Giáo Việt Nam, huy hoàng
Phật Giáo Việt Nam, Phật Giáo Việt Nam, đời đời
Phật Giáo Việt Nam, Phật Giáo Việt Nam, thiêng liêng.

587

Phật Giáo Việt Nam Ca (2)

Tháng 9-2006

Phật Giáo Việt Nam, hai ngàn năm trên nước non này
Hòa cùng dân tộc, qua bao thời kỳ vinh nhục thịnh suy
Hòa cùng quê hương, qua bao thời gian thăng trầm nguy biến
Chuyển hóa đời đời, trí tuệ, từ bi.

Phật Giáo Việt Nam, hai ngàn năm trên nước non này
Từ Bắc Nam Trung, cho đến mọi miền
Xây dựng tin yêu, chan hòa sức sống
Lịch sử theo dòng, nhuận thấm hồn thiêng

Dù Nam-Bắc truyền, Đại thừa-Nguyên thủy
Dù hệ Khất Sĩ, Thiên-Tịnh tương dung
Chuyển xe Tam Thừa, hoằng dương chánh pháp
Quy nhất Phật thừa, một mẫu số chung

Việt Nam-Phật Giáo. Phật Giáo-Việt Nam
Bắc Nam Trung cùng. Ca hát vang vang
Quê hương-Phật Giáo. Phật Giáo-quê hương
Trên khắp nẻo đường. Xây dựng tình thương

Phật Giáo Việt Nam, Phật Giáo Việt Nam, muôn năm
Phật Giáo Việt Nam, Phật Giáo Việt Nam, huy hoàng
Phật Giáo Việt Nam, Phật Giáo Việt Nam, đời đời
Phật Giáo Việt Nam, Phật Giáo Việt Nam, thiêng liêng.

586

Phật Giáo Việt Nam Sử Ca (2)

Tháng 9-2006

Phật Giáo Việt Nam, hai ngàn năm lịch sử
Từ thuở sơ thời thế kỷ thứ hai thứ ba
Khương Tăng Hội, Chi Cương Lương, cùng Mậu Bác Cao Tăng
Thứ sáu kỷ nguyên, Tỳ Ni Đa Lưu Chi sơ tổ
Thừa tiếp hoằng dương, Vô Ngôn Thông, Thảo Đường.

Phật Giáo Việt Nam, thời đại vàng son, Đinh Lê Lý Trần
Khuông Việt, Vạn Hạnh, Tuệ Trung, Giác Hoàng Yên Tử
Một thuở Trong-Ngoài, cho đến hôm nay
Lâm Tế, Minh Hải, Nguyên Thiều, Liễu Quán
Khấp Bắc Trung Nam, đều Tôn-Tử từ đây

Phật Giáo Việt Nam, hai ngàn năm kể thê
Tùy duyên bất biến, không một đổi thay
Nhu gió ngàn bay, như sữa với nước
Nhu tiếng chuông ngân, vang vọng tháng ngày

Phật Giáo Việt Nam, hai ngàn năm rạng rỡ
Từ thuở du truyền, cho đến hôm nay
Kể thê truyền lưu đến tận ngàn sau
Gieo rắc muôn phương nhuận thắm đạo vàng

Phật Giáo Việt Nam, thiêng liêng
Phật Giáo Việt Nam, huy hoàng
Phật Giáo Việt Nam, đời đời
Phật Giáo Việt Nam, muôn năm.

*****587*****

Xưng tán 10 Đệ Tử Lớn của Đức Phật

- 01. Xưng tán Tôn giả Ma Ha Ca Diếp**
 - 02. Xưng tán Tôn giả Xá Lợi Phất**
 - 03. Xưng tán Tôn giả Mục Kiền Liên**
 - 04. Xưng tán Tôn giả Ca Chiên Diên**
 - 05. Xưng tán Tôn giả A Nan Đà**
 - 06. Xưng tán Tôn giả A Na Luật**
 - 07. Xưng tán Tôn giả La Hầu La**
 - 08. Xưng tán Tôn giả Tu Bồ Đề**
 - 09. Xưng tán Tôn giả Phú Lô Na**
 - 10. Xưng tán Tôn giả Ưu Ba Ly**
- (10 bài này là từ trang 588 đến 597)

Xưng tán Tôn Giả Ma Ha Ca Diếp (Đầu đà đệ nhất) *Tháng 9-2006*

Tôn giả Đản Sanh dưới cội cây Tất Bát La
Thôn làng Sa La, cách thành Vương Xá không xa
Thuở ấu thơ, không ưa thích trần cấu chôn ta bà
Thành gia thất, mười hai năm, thanh cao hơn thủ ước

Trong hàng Thánh Chúng, hạnh đầu đà đệ nhất
Y bố, áo gai, dầm mưa nắng, ngủ gió sương
Đức thâm sâu, tín kiên cố, nguyện không lường
Đức BỔn Sư chia nửa tòa, Niêm Hoa Vi Tiểu

Khi Từ Phụ niết bàn, nhận nổi truyền y bát
Ba tháng sau, chủ trì Kết tập tam tạng, tại động Tát Ba
Ba mươi năm, gìn pháp bảo, giữ pháp quy, của Đấng Phật Đà
Hơn trăm tuổi, trao A Nan, dặn dò phó chúc

Dùng thần lực, ẩn nhục thân, tại núi Kê Túc
Chờ Di Lặc ra đời, truyền trao lại pháp âm
Trăng sáng soi, Trăng sáng soi
Lay bóng nguyệt, tỏa trăng rằm
Kim cang thạch, kim cang thạch
Kính lạy Ngài, Ma ha Tôn Giả

Trăng sáng soi, Trăng sáng soi
Lay bóng nguyệt, tỏa trăng rằm
Ca Diếp trụ, Ca Diếp trụ
Kính lạy Ngài, Ma ha Tôn Giả.

Xưng tán Tôn Giả Xá Lợi Phất
(Trí tuệ đệ nhất)
Tháng 9-2006

Kính lạy Tôn Giả Xá Lợi Phất
Đản Sanh tại Ma Kiệt Đà, Nam Ấn
Mẹ thông minh, Cha nổi tiếng luận sư
Nên lớn lên, vừa mới tám tuổi thơ
Cả vương quốc thần dân, hàng thức giả đều thương kính

Hai mươi tuổi nguyện theo Đường Tứ Thánh
Đến Trúc Lâm làm đệ tử Phật Đà
Được tôn xưng đệ nhất trí tuệ tinh ba
Và là người thứ nhất, hóa duyên về phương Bắc

Xây tinh xá Kỳ Hoàn, vườn Kỳ Thọ Cô Độc
Lục quần Tỳ kheo, ngoại đạo kiêng oai
Đề Bà Đạt Đa kinh đảm phục dài
Vì là bậc Thượng Thủ, xưa nay niết bàn trước Phật

Tám mươi tuổi, về quê xưa, thăm Mẹ già, thân định xuất
Trà tỳ xong, Quân Đầu mang Linh cốt, dâng Thế Tôn
Ngài cầm trên tay mân mê, dạy bảo đại chúng tỏ tường
Tất cả không cầm lòng, chấp tay gieo năm vốc

Kính lạy tôn giả Xá Lợi Phất
Kính lạy tôn giả Xá Lợi Phất
Ngài tấn nhập rồi, Đức Từ Phụ ba tháng sau
An bang vào cõi nhiệm màu !

An bang vào cõi nhiệm màu !

Xưng tán Tôn Giả Mục Kiên Liên

(Thần thông đệ nhất)

Tháng 9-2006

Kính lạy Tôn Giả Mục Kiên Liên
Ngài và Ngài Xá Lợi là hai vị đầu tiên
Phò hai bên tả hữu mỗi bước đi Từ Phụ
Trừ những khi lên đường hoàng giáo hóa duyên

Chính hai Ngài là bạn tuyệt thế thâm giao từ trước
Khi xuất gia là những bậc thượng thủ đứng đầu
Một Trí Tuệ, một Thần Thông, vô ngại, nhiệm màu
Cùng gánh vác, cùng tuyên dương chánh pháp

Biến hóa vô biên vô cùng trong tích tắc
Trên thì lên đến cõi Phật Tự Tại Vương
Dưới thì thông đến địa ngục A Tỳ
Cảm hóa thế nhân, nhiếp phục tà ma, ác quỷ

Nhưng nghiệt ngã chánh tà, hai con đường đồ kỵ
Xác thân Ngài đánh tan nát banh thây
Dùng thần thông, có thể thoát phen này
Vì duyên nghiệp, có thân thì phải trả

Chữ vô thường, thế thôi, có chi lạ
Chữ chơn thường mới chơn để thường chơn
Ngài vong thân vì chánh pháp hoàng dương
Tranh bát tuyệt, kính lạy Ngài Mục Liên Tôn Giả.

Xưng tán Tôn Giả Ca Chiên Diên

(Nghị luận đệ nhất)

Tháng 9-2006

Kính lạy Tôn Giả Ca Chiên Diên
Sanh tại nước A Bàn Đề, Nam Ấn
Vốn là con một cự phách quốc sư
Lại học với cậu ruột, A Tư Đà đạo sĩ

Vừa biện luận tinh thông, vừa siêu quần cái thế
Lại đọc thông cả từ ngữ Phạm Thiên
Chuyện thế gian, xứng làm Thầy mọi miền
Chuyện xuất thế, thì ngậm tằm bí lối

Nhớ Cửu Phụ lúc sinh thời dạy bảo

Đành bầm lòng đến Lộc Uyên một phen
Nghĩa huyền vi, tánh chơn để vén rèm
Tâm khâu phục, cúi sát mình, xin làm đệ tử

Nghị luận được tôn đệ nhất
Biện tài tuyệt thế quần anh
Thanh cao mây trắng trời xanh
Nhiều tầng lớp nhân gian, kéo về quy y đầu Phật

“Tu mà không học, chỉ là tu mù
Học mà không tu, chính là đay sách”
Tri kiến Phật Như Lai, chỉ khơi dòng chuyên mạch
Xin noi gương hành trạng Ca Chiên Diên !

Xưng tán Tôn Giả A Nan Đà
(Đa văn đệ nhất)
Tháng 9-2006

Kính lạy Tôn Giả A Nan Đà
Vốn là hàng hoàng tộc, mang dòng họ Thích Ca
Khi Đức Phật về thăm cung thành Tịnh Phạn Tỳ La
Ngài cùng nhiều vương tử đồng ầu xin xuất gia
Hai mươi bảy năm trường, báo Phật ân làm thị giả

Mưa pháp rót vào tâm như biển cả
Nên được tôn Đệ nhất Đa Văn
Thương Kiều Đàm, thương nữ nhi đa nghiệp nặng hồng
Xin Đấng Từ Bi ban cà sa hoại sắc

Dùng nhân duyên Ma Đăng Già giây khắc
Kính điều tâm uyên áo Thủ lăng nghiêm
Khi Như Lai nhập tịch tịnh hằng nhiên
Ngài phó hội Kết Tập, trùng tuyên kinh tạng

Khi Ca Diếp trăm tuổi hạc cát cánh
Ngài tám mươi, nhận phó pháp Nhị Tổ truyền lưu
Bốn mươi năm sau, trao lại Thương Na Hòa Tu
Ngài lướt sóng sông Hằng, đà một trăm hai mươi tuổi

Kính tặng như rừng, bạt ngàn vời vợi
Và còn bao thâm ân, như núi như non
Xin nhớ ơn công đức thênh thang !
Xin ngưỡng thờ Thánh Giả A Nan !

Xưng tán Tôn Giả A Na Luật
(Thiên nhãn đệ nhất)

Tháng 9-2006

Kính lạy A Nậu Lâu Đà
Hay A Na Luật cũng là một thôi
Thanh xuân trả lại cuộc đời
Giàu sang trả lại cho người trần gian
Đường tu quyết chí lên đàng
Tay bung bình bát, tay lần kim cương
Thùy miên bỗng đến vô chừng
Một phen bị quở, ngàn lần không lay
Thức cho trắng già đêm ngày
Không ngờ đôi mắt từ đây mù lòa
Miếng ăn, cũng phải cậy nhờ
Manh y, vải vá, ồ ồ, Phật khâu
Chuyên tâm đạt lý nhiệm mầu
Thiên Nhân bậc nhất, gồm thâu mắt thân
Dứt bỏ đôi mắt trần
Đạt được đôi mắt Thánh
Trong, rạng ngời chân tánh
Ngoài, sáng rõ huyền vi
Một tu, bất khả tư nghì
Một tu, bất khả lượng suy
Ai tu, người đó chứng
Đừng có nói năng chi
Rong thuyền chở đạo từ bi
Du thuyền đây đó chở người lại qua
Kính thương A Nậu Lâu Đà
Sáng soi tứ chúng vào nhà Như Lai
Mù ơi ! Có một không hai !!!

Xưng tán Tôn Giả La Hầu La

(Mật hạnh đệ nhất)

Tháng 9-2006

Kính lạy Tôn Giả La Hầu La
Mới sinh ra đã phải sống xa Cha
Lên mười tuổi, rời vòng tay của Mẹ
Đi xuất gia, gặp phụ thân không dám gọi là Cha
Mà cúi lạy, Nam Mô Bổn Sư Phật Đà
Là sa di đầu tiên, là sa di nhỏ nhất
Được mến thương cũng nhất,
Bị thiệt thòi cũng nhất
Mà không dám kêu ca
Từ ngủ, nghỉ, uống, ăn
Mới có phép lục hòa
Giữ tế hạnh tu hành

Nên Mật Hạnh nhất đa

Không những thế, mà phát nguyện làm con ba đời Chư Phật
Không những thế, mà phát nguyện khắc chế tự kỷ, lợi tha
Không vị thân, không vị sơ, và mọi trần cấu ta bà
Thâm tịch diệt trước phụ thân, hiền mẫu

La Hầu La, một cung đàn không tấu
Ánh sen vàng bất tận bản trường ca
Ngân ngân vang chấn động khắp hằng sa
Mật, mật hạnh, La Hầu La Tôn Giả !

Xưng tán Tôn Giả Tu Bồ Đề
(Giải không đệ nhất)

Tháng 9-2006

Kính lạy Ngài Tu Bồ Đề
Tánh Không là cái chỗ về Tánh Không
Sanh ra, vật chất trống trơn
Ba ngày có lại, hết hồn bà con
Đã không, thì nói chi còn
Chỉ còn manh áo, lon ton về nhà
Lên đi nhìn Phật xa xa
Lần mò thưa gọi Phật Đà xin tu
Giải Không, không cả thiên thu
Không trong thật tánh, thiên thu hằng còn
Kìa trông hạt cải càn khôn
Hai đầu quảy gánh, lông hồng nhẹ tung
Mười phương Chư Phật vui mừng
Pháp màu hiệu thế, tuyên xưng vô cùng
Đưa tay kéo lại thi-chung
Không còn chỗ trống, côn trùng chui qua
Sá chi một cõi Ta Bà
Hằng sa thế giới không là gang tay
Gang tay cũng chẳng mảy may
Một chùy vụn vỡ mặt mày, ồ ô !!!

Xưng tán Tôn Giả Phú Lô Na
(Thuyết pháp đệ nhất)

Tháng 9-2006

Kính lạy Ngài Phú Lô Na
Thuyết Pháp đệ nhất, gần xa nức lòng
Danh truyền đi khắp núi sông
Đức truyền đi khắp nhân gian đón chờ
Thượng căn cho đến sơ cơ

Sang hèn lớn nhỏ đều nhờ từ ân
Pháp vân, pháp vũ vô ngàn
Trên, xuyên cùng thăm, dưới, lần biển sâu
“Nơi nào cần, chúng tôi đến
Nơi nào gọi, chúng tôi đi
Không quản gian nguy
Không màng khó nhọc”
Cho dù nơi xa xôi
Cho dù nơi heo hút
Vượt ghềnh băng thác
Vượt núi băng đèo
Đâu không là cổ hương
Quyết hoảng dương chánh pháp
Trong, khiêm từ đối đáp
Ngoài, thiện xảo tinh ba
Thân sơ, thuận nghịch, gần xa
Vân du hóa độ về nhà Như Lai
Thời gian gõ nhịp miệt mài
Không gian trôi khúc trang đài pháp vương
Ngàn xưa, còn đó nhớ thương
Ngàn sau, còn đó tấm gương tuyệt vời
Lâu Na-Tử Tử muôn đời !

Xưng tán Tôn Giả Ưu Ba Ly

(Trì giới đệ nhất)

Tháng 9-2006

Kính lạy Ngài Ưu Ba Ly
Ba Ly thử mấy cu ly mà nhờ
Thấp hèn, thiên hạ thờ ơ
Thế nhân biếm nhẽ dân khờ cu ly
Quyết tu, chứng đắc tức thì
Trì Giới Đệ Nhất, một ly không lòn
Giới là Thầy của Chánh Chơn
Giới là tánh thể, chẳng sòn chẳng thuyên
Muốn đi tột đỉnh diễm huyền
Giới là duy nhất con thuyền bước qua
Cầu mong đến cửa Phật Đà
Oai nghi, tế hạnh thiết tha giữ gìn
Nếu không, xa đến muôn nghìn
Nếu không, đáy biển mà nhìn chân mây
Chư Phật cũng chứng từ đây
Phàm phu tục tử đừng bày dễ duôi
Trùng tuyên Luật Tạng ngược xuôi
Một mươi vanh vách, mười mươi rõ ràng
Ưu Ba Ly ánh trắng ngàn

Rừng hương thơm ngát, ưu đàm Ba Ly.

*****597*****

Biết sống bình an

Tháng 9-2006

Bồng bênh muôn hướng mây bay
Phát phơ muôn hướng gió xoay đủ chiều
Hết sáng thì lại đến chiều
Hết ngày thì lại xiu xiu về đêm
Nhật lặn, đẩy bóng nguyệt lên
Trăng tàn đây nhẹ vừng đông ửng hồng
Núi nghiêng nga ngả ven rừng
Rừng hiu hiu gió lưng chừng đầu non
Giọt mưa nhỏ kéo về sông
Lăn tăn sóng nước để bồng ra khơi
Giọt sương ươn ướt lá cây
Nắng tan biến dạng phủ đầy trời mây
Có đông thì mới có tây
Có nam gọi bắc, lẽ này tự nhiên
Quảng đi cái nghiệt đảo điên
Nảo phiền biến mất, bình yên hiện về
Quảng đi cái nghiệt ê chề
Khổ đau nhường chỗ bốn bề an vui
Vành khô đã gấn môi cười
Đừng bi lụy nhé, hỡi người thế nhân !

*****598*****

Đóa hồng mím nụ trầm kha

Tháng 9-2006

Thử cho biết mặt cuộc đời
Thử cho biết mặt đã đời truân chuyên
Đưa tay búng nét hảo huyền
Chim bay dưới nước, cá chuyen trên non
Mai sau, chi nữa mắt còn
Tâm can trui giữa sắt son mấy màu
Dù cho cửa sổ vó câu
Tang bồng phí chí con tàu trần gian
Dấu tình còn đó mệnh mang
Dù cho gai góc dọc ngang nẻo đường
Nỗi niềm còn đó vương vương

Dù cho be bít đo lường lượng phân
Ai đem mây rải phù vân
Ai đem bụi rải phong trần nhân gian
Ai đem trăng vắt trên ngàn
Ai đem gió thổi lan man đất trời
Rì rào sóng vỗ trùng khơi
Bọt bèo xô đẩy nổi trôi phập phồng
Buốt căm, thử mấy mùa đông
Cứng khô, thử mấy hạ nồng chói chan
Đẹp tươi, thử mấy mùa xuân
Rụng rơi, thử mấy lá vàng sang thu
Ô hay, cát bụi mịt mờ
Đóa hồng mỉm nụ trên bờ trầm kha !

*****599*****

Đâu phải là gỗ đá !

Tháng 9-2006

Sỏi đá gò ghề trên vạn nẻo
Chông gai lởm chởm khắp đường đi
Sự đời phải thế, có chi
Cuộc đời phải thế, nghĩa gì thế nhân
Đã sinh vào kiếp phong trần
Sống sao cho phải lựa lần mà đi

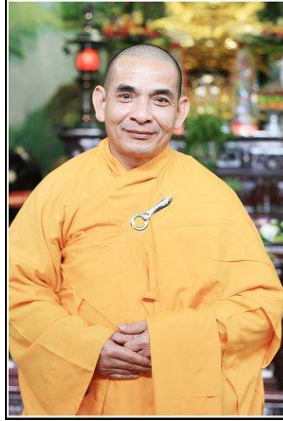
Có những lúc đứng trên đầu sóng gió
Có những khi chìm ngấm tựa giá băng
Có những khi vàng vạc tựa vàng trắng
Nhưng có lúc bẽ bàng như sao lạc

Khi vui, ngân lên tiếng hát
Khi mừng, vang vọng lời ca
Khi buồn, dáng điệu đưa ma
Khi đau, sầu bi vây bủa

Nhân thế, là bản trường ca muôn thuở
Nhân gian, là bản trường tấu muôn đời
Những đãi bồi như sóng vỗ trùng khơi
Những thế thái như bốn chiều lộng gió

Nếu trong mắt, gắn ngọn đèn soi tỏ
Nếu trong tâm, gắn ánh hỏa châu pha
Biết vị kỷ thì phải biết vị tha
Bởi con người có thức tình, đâu phải là gỗ đá !

*****600*****

Tác giả Thích Nhật Tân (Mặc Giang)

<http://quangduc.com/author/about/45/tt-thich-nhat-tan-mac-giang->